

Békafalvy Béka

Játék két békaugrásban

Kenneth Grahame: The Wind in the Willows (Szél a fűzfák között)
című regénye alapján írta

Fábri Péter

Szereplők:

Emberszerű állatok:

Békafalvy Béka, azaz Breki
Földalatti Vakondok, egyes számban Vakond
Kagylófaló Vízipatkány, azaz Vizi
Odvafalvy Borz, egy morcos borz
Ló, a sértettségtől alig jut szóhoz
Hermelin, főgonosz
Főmenyét, másik főgonosz
Almenyétek, algonoszak
Fögörény, főundok
Algörények, alundokok
További hermelinek, őket se szeretjük

Állatszerű emberek:

Kislány, Mama, Papa, továbbá a
Sofőr, vezető szerepben
Pincér, sokat számol
Bíró, jegyző, védő és egyéb méltóságok, nagyon szigorúak
Susy, a börtönőr lánya, jószívű, ilyen a szerepköre
Betty néni, mosónő, elveszti az önazonosságát
Utasok, türelmetlenül várják a vonatot és a folytatást
Pénztáros, gyanús neki valami
Mozdonyvezető, töff-töff
Rendőrök és hasonlók
Egy asszony a bárkán
Börtönőr

Helyszínek: folyó, folyópart, a Vízipatkány háza, a Békafalvy kastély, országút, bíróság, börtön, vasútállomás, mozdony, bárka

Első felvonás

Folyópart. Tavaszi napsütés. Vakond odalent, a lakásában takarít, közben dudorászik. Később nagy munkával, lihegve előbújik a föld alól

Vakond: Otthon otthon édes otthon
egyre mondom egyre mondom
az én házam az én váram
de jó otthon lenni nálam

De jó nálam lenni otthon
otthon otthon édes otthon
benne székem benne ágyam
de jó otthon lenni nálam

Benne sublót benne sufni
itthon legjobb orra bukni
benne sezlön, benne lim-lom,
de jó nálam lenni itthon!

Hát igen, itt az ideje a tavaszi nagytakarításnak! Ugyanis itt lent a föld alatt is érezni ám a tavaszt, itt is illata van a tavasznak, és akkor az ember, akarom mondani a vakond, egyszer csak úgy érzi, hogy eljött az ideje a tavaszi nagytakarításnak. Ugyanis tavaszi nagytakarítást mindig tavasszal kell tartani. Nehogy eszetekbe jusson ősszel csinálni tavaszi nagytakarítást. És akkor az ember, akarom mondani, a vakond, szóval én, akkor takarít: fölsöpör, akarom mondani lesöpör, mert ha fölsöpörne, az mind a szemébe hullana vissza és az ilyen vakondféle, mint én, már úgylis alig lát valamit; és fölmos, akarom mondani arrébb túrja a földet, és dolgozik, és rettenetesen élvezi, akarom mondani, rettenetesen unja. Egy-kettő! Egy-kettő! Uhh! Na még! Na még egy kicsit! Itt vagyok! Jaj, de sok a homok. Ajjaj... ez beomlik! Mindjárt beomlik a házam! ...Segítség! Na kint vagyok! Akarom mondani fönt vagyok! Még szerencse. De hát miért is omlik össze az ember háza egy kis takarítástól? Úgy látszik, túlzásba vittem.

Milyen szép itt fönt! Micsoda nagy kék izé van ott fönt! És micsoda nagy zöld izék vannak itt lent! Vajon miért nem jártam én még erre? Mi vakondok a föld alatt élünk. Nem mondom, annak is megvannak a maga szépségei. Most így hirtelen egy sem jut eszembe, de majd, ha eszembe jut, elsorolom őket. Nekem is van odalent egy szép kis házam - na jó, volt. Már hogyha ugye háznak lehet nevezni az ilyesmit, mert például ablak az nem volt rajta! Persze úgyse lett volna mit nézni azon az ablakon. Szóval volt egy kis otthonom. Egy olyan kis vakondtúrás. És akkor tessék, puff, beomlott. Most aztán alaposan kitakarítottam. De nem baj! Itt jobb. Hát nézzetek csak körül: hát nem? Milyen csodálatos a világ! Ez itt a folyó, én még ilyet soha nem láttam, ennyi víz és csak folyik! Mind folyik! Ezek itt a fűzfák. Ilyet se láttam még. És micsoda fények! Zöldek a fák, pirosak a virágok és kékek az egek! Hogy itt milyen jó! Na, hát egy darabig nem megyek vissza a föld alá vakondnak, az már egyszer biztos.

Meglátja a túlparton a csónakjával foglalatoskodó Vízipatkányt

Hahó! Te ki vagy?

Vízipatkány: Te ki vagy?

Vakond: Gyere át! Segíts rajtam!

Vízipatkány: Gyere át te! Mi baj van?

Vakond: Beomlott a házam és nem tudok úszni!

Vízipatkány: Nem tudsz úszni? Olyan nincs. És mi köze ennek a házadhoz?

Vakond: Semmi. De gondoltam, segíthetnél rajtam!

Vízipatkány: Na jól van, átmegyek érted.

Átvez

Vakond: Hogy te milyen rendes ember vagy! Akarom mondani állati rendes vagy. Te milyen állat vagy tulajdonképpen?

Vízipatkány: Nevem Kagylófaló Vízipatkány. Gyere, szállj be.

Vakond ügyetlenkedik, közben sokat beszél

Vakond: Kösz. Jaj, beleesek! Mit mondtál, hogy hívnak? Kagyló-faló-Vízipatkány? Értem. Akarom mondani nem értem, de ezt ne feszegezzük. Hívhatlak egyszerűen kagylónak?

Vízipatkány:Ülj le már! Még felborulunk! Nevezz inkább patkánynak.

Vakond végre leül

Vakond: Nem értem. Nem úgy nézel ki, mint egy patkány!

Vízipatkány:Vízipatkány vagyok. Olyan patkány, aki a vízben él és kagylót eszik. És téged hogy hívnak?

Vakond: Nevem Földalatty Vakondok. De nevezd egyszerűen csak Vakondnak. Most már nem szeretnék többé földalatti lenni.

Vízipatkány:Többen vagytok?

Vakond: Nem vagyunk. Csak vagyok. Vakondok, vagyis vakond.

Vízipatkány:Most akkor hányan vagytok?

Vakond: Egyen vagyok. Én egyedül. Én magam. Földalatty Vakondok. Ipszilonnal. És ez mi, amiben ülünk?

Vízipatkány:A Vakondot írod ipszilonnal?

Vakond: Hát ami azt illeti, elég ritkán írom. Valahogy ott a föld alatt, ahol én eddig éltem, erre nem nagyon van szükség.

Vízipatkány:Akkor nekem sem kell ipszilonnal mondanom. Szerencse, mert helyesírásból elég rossz vagyok. Egyébként ez egy csónak.

Vakond: Nem, dehogy. Nem kell ipszilonnal mondanod. Mondom, nevezd egyszerűen csak Vakondnak.

Vízipatkány:Akkor ezzel megvolnánk. Mellesleg én is ipszilonnal írom a patkányt. De én is elég ritkán írom.

Vakond: Mondd, és ez a gyönyörű hely, ahol te élsz... ez itt a folyó?

Vízipatkány:Igen, ez a folyó. Ipszilonnal. De ebben nem vagyok egészen biztos.

Vakond: És mondd, lehet itt esetleg lakni?

Vízipatkány:Szerintem csak itt lehet lakni. De ez ráér. Hát nem isteni itt a csónakban?

Vakond: Én még sosem ültem - hogy is mondtad? - csónakban. Ez mindig így billeg?

Vízipatkány:Mindig! Isteni, nem? És mondd, ha még sosem ültél csónakban - akkor tulajdonképpen mit csináltál mostanáig?

Vakond: Most, hogy így rákérdeztél... hát nem is tudom. Ez itt mindig ilyen csodálatos?

Vízipatkány:Bizony, mindig. De azért főleg tavasszal. És főleg nyáron. És ősszel is nagyon szép, és télen se rossz. Mondd, ha már ilyen szerencsésen összeakadtunk... nincs kedved egy kis vízitúrát tenni velem? Együtt sokkal jobb, mint egyedül. És azután piknikelünk egyet.

Vakond: Dehogy nincs kedvem! Hogyne volna kedvem! Mi az a vízitúra? És mi az, hogy piknikelni?

Vízipatkány:Vízitúra, az ... hát itt ... ezen a folyón felfelé ... vagy lefelé...

Vakond: Értem. Akarom mondani nem értem, de nem baj. És a piknik?

Vízipatkány:Az a legjobb az egészben. Akkor menjünk!

Vakond ki akar szállni

Vízipatkány:Most hova mész? Vigyázz! Ül le gyorsan!

Vakond: Azt mondtad, menjünk.

Vízipatkány:Azt csak úgy mondtam. Majd én evezek, a csónak pedig megy. És akkor megyünk.

Elindulnak

Vakond: És mondd, egyedül élsz itt a folyó mellett?

Vízipatkány: Hogy te miket tudsz kérdezni! Nagyon sokan élünk errefelé. Csupa remek állat. Például a vidrák. A kacsák. A ludak. A halakról nem is szólva. És a folyó mögött ott van a rét. Ott élnek a nyulak.

Megjelenik a Hermelin, a Főgörény, és a Főmenyét. Kacsának tettetik magukat

Kacsák: Úszkálunk a vízben,
jár a kacsaláb,
hárman, négyen, tízen,
kvák, kvák, kvák.

Bukjál le a vízbe,
ott a vacsorád,
feneked az égben,
kvák, kvák, kvák.

Odalent a csőröd,
kecses kacsacsőr,
úszkálunk a vízben
kvőr, kvőr, kvőr!

Tavasszal a gácsér
tollazata kék,
nyáron aztán ráér,
kvék, kvék, kvék.

Lebukunk a vízbe,
tollunk égnek áll,
megeszünk mi bármit,
kvál, kvál, kvál.

Eszünk halat, békát,
otthonunk a sás,

reszkess tőlünk, hékás,
kvás, kvás, kvás.

Eltűnnek

Vakond: Arrafele mi van?

Vízipatkány:Ja, az csak a Vaderdő. Mi, folyóparti állatok nem nagyon járunk arra.

Vakond: Akik ott laknak, azok nem a barátaid?

Vízipatkány:Hát... nézzük csak. Mókusok, nyulak - rendes népség. Meg aztán ott él a Borz. Őt mindannyian nagyon szeretjük, pedig sokszor nagyon morcos. És olyankor fölborzolja a szőrét és nagyon borzas. Valahogy így. Drága öreg Borz! De ellenségek is vannak.

Vakond: Ellenségek?

Vízipatkány:A menyétek, a hermelinek és a görények. Többnyire az erdőben laknak, de néha ide is kijönnek, a folyópartra. Gonoszak és bűdösek. És szeretik tönkretenni azt, amit mások építettek. Vagy elfoglalni. Csak az a fontos nekik, hogy neked ne legyen jó. Te, ugye azt mondtad, hogy beomlott a házad?

Vakond: Azt, de most már nem számít.

Vízipatkány:Csak azért kérdem, mert szerintem a görények voltak. Mostanában nagyon elszemtelenedtek. Mindent be akarnak söpörni maguknak.

Vakond: Nem ők söpörtek, én söpörtem.

Vízipatkány:Igen, de szerintem ők ásták alá a házadat.

Vakond: Az én házamat nem lehetett aláásni. Az már eleve alul volt.

Vízipatkány:Azért csak vigyázz. Vidrák, kacsák, ludak, halak: barátok.
Hermelinek, menyétek, görények: ellenségek.

Vakond: A görények is?

Vízipatkány:Azok is.

Vakond: Pedig milyen szép nevük van.

Vízipatkány:Akkor is ellenségek. Hermelinek, menyétek, görények: mind.

Vakond: És a Vaderdön túl mi van?

Vízipatkány:A Vaderdön túl?... Hát... a világ. De ahhoz nekünk semmi közünk. Mi itt élünk a folyó mellett. Minket csak azok érdekelnek, akik errefelé laknak. Például itt lakik a közelben Békafaly Béka. Ő a leghíresebb állat a folyó mentén. Róla még könyvet is írtak.

Vakond: Istenem, de jó errefelé! Ennyi mindenki! De jó is annak, akinek ilyen sok barátja van! És ennyi ellensége! Neked igazán megvan mindened, amire csak szükséged van.

Vízipatkány:Hát igen. Van házam, csónakom, van jó kis éléskamrám, vannak barátaim és vannak ellenségeim. Megjegyzem, ellenségből azért kevesebb is beérem.

Vakond: Mik ezek, amik itt lehajolnak hozzánk?

Vízipatkány:Ezek a fűzfák. Mindig ilyen szomorúak. Még ilyenkor tavasszal is. És ha fúj a szél, akkor susognak. Mintha egy egész kórus énekelne.

Vakond: És az a szép szomorú ízé... olyan, mint valami épület... az micsoda?

Vízipatkány:Az egy vidra háza volt még nemrég. És a görények lerombolták. El akarnak üzni minket innen. Pedig mi nem bántottuk őket, csak éljük a magunk életét.

Vakond: És ki az a Békafaly Béka, akit az előbb emlegettél?

Vízipatkány:Nahát, ő aztán a Breki... hát ő.... ő egy olyan.... szóval ő nagyon... Nahát vele aztán nem könnyű. ... Ő nagyon híres. És nagyon jószívű. És nagyon öntelt. Illetve először mindig öntelt, azután pedig megbánja. Biztosan sokat fogsz még hallani róla. Folyton mindenki vele foglalkozik. A nyulak, a kacsák, a Borz, meg a görények és az írók is. Mindig csak ő a téma. ... Én is nagyon szeretem a Brekit, de arra

kérlek, hogy legyen ma ez egy nyugodt nap ... és ne is kérdezz róla többet. Ez a történet végre rólunk szól és nem róla. Ha kíváncsi vagy Brekire, menj el a színházba, és nézd meg ott, hogy mi történt, amikor találkoztunk vele. De mi most inkább kikötünk és piknikelünk egyet, jó?

Vakond: Jaj, de jó! Kikötünk! Mi az, hogy kikötni?

Vízipatkány: Odaevezünk a parthoz, kikötjük a csónakot és kiszállunk. És azután piknikelünk.

Vakond: Hát ez nagyszerű! Tudod, nagyon jó volt így csónakázni veled ...

Vízipatkány: Állj. Ez nem csónakázás. Én nem csónakáztam, én eveztem. Komoly ember evez.

Vakond: De én nem eveztem, csak te.

Vízipatkány: Azért azt mégse mondd, hogy csónakáztunk.

Vakond: Jó. Szóval nagyon jó volt így evezni veled...

Vízipatkány: De te nem evezted.

Vakond: Szóval nagyon jó veled itt a vízen.... de azért örülök, hogy most bekötünk.

Vízipatkány: Ki.

Vakond: Akarom mondani kikötünk. Már egy kicsit imbolygok.

Vízipatkány: Kapd el a partot! Jól van! Milyen ügyes vagy. Tartsd jó erősen! Így ni. És most kiszállunk. ... Várj, ne kapkodj! Előbb tedd ki a partra ezt a kosarat... remek. És most lépj ki.

Vakond olyan ügyetlenül lép ki, hogy belepottyan a vízbe

Vakond: Jaj. Akarom mondani segítség!!!!

Vízipatkány segít Vakondnak partra mászni

Vízipatkány:Hát ezt még gyakorolnod kell.

Vakond a következők folyamán végig cidrizik

Vakond: Azt nem mondtad, hogy a piknikelés ilyen rossz!

Vízipatkány:A piknikelés?

Vakond: Hogy ilyen vizes! Azt mondtad, kikötünk és azután piknikelni fogunk.

Vízipatkány:Piknikelni azt jelenti, hogy leülünk a fűben és falatozunk. Te nem piknikeltél. Te egyszerűen beleestél a vízbe. Tessék, itt egy törülköző. Meg egy takaró. Szárítsd meg magad és takarózz be. Én addig megteríték.

Vakond törülközik, Vízipatkány leterít egy másik pokrócot és kezdi kirakni a kosár tartalmát. A csónak kikötve ringatózik. Meglátják Borzot, aki már régen ott van, de csak most veszik észre.

Vakond: Odanézz! Ő kicsoda?

Vízipatkány:Psszt! Ő Borz. Jóbarát. De nem szereti a hangoskodást. Ne kiabálj, mert akkor mindjárt elmegy.

Vakond: Hé, te ott! Téged hívnak Borznak?

Borz hátat fordít és elmegy

Vízipatkány:Mondtam, nem?

Vakond: Csak ki akartam próbálni. Tudod, odalent hiába kiabálok, senki se hallja! Itt meg olyan jó! Visszahívjam?

Vízipatkány:Hogyan?

Vakond: Mondjuk utánakiabálok.

Vízipatkány:Hát ez nem vallana kellő megfontoltságra. Várjunk egy kicsit, hátha visszajön magától is. Ő már csak ilyen. Egy morc Borz. De azért tulajdonképpen szereti a társaságot.

Borz visszajön

Vízipatkány: Mondtam. De most maradj csöndben.

Borz: Hm.

Vízipatkány: Hm. Hm?

Borz: Hm, hm.

Vízipatkány: ... és....

Borz: Na ja, na ja.

Hallgatnak. Vakond hol Borzra, hol Vízipatkányra néz

Vízipatkány: A

Borz: He?

Vízipatkány: Hogy a

Borz: Hát

Megint hallgatnak. Vakond alig bírja ki, hogy meg ne szólaljon

Vízipatkány: Láttál valakit?

Borz: Na ja, na ja. Vannak kint egypáran.

Vízipatkány: Breki is kint van?

Borz: Nincs.

Vízipatkány: Gondoltam! Már rá is unt a gyönyörű új evezőscsónakjára! Egy hónapja még semmi más nem érdekelte! Épp úgy ráunt az evezésre, mint tavaly a vitorlázásra! Képes volt minden héten elutazni a tavakhoz, hogy vitorlázhasson! Három vitorlášajót is vásárolt. Most mind ott állnak a kikötőben. Idén kora tavasszal jött az evezés. Három különböző méretű csónakot vett. Ha meglátogattuk, azonnal menni

kellett vele a vízre. Kíváncsi voltam, hogy ez a mánia meddig tart majd nála. Látom, nem tartott sokáig!

Borz: Nem.

Vízipatkány: Mindennel így van! Az elején hallani sem akar semmi másról. Mindenki unalmas, savanyú fickó, aki nem tart vele. Azután néhány hét után mindig rájön, hogy az egészben nincs semmi érdekes. Persze addigra már elkölt egy vagyont.

Borz: Na igen. Na ja.

Vízipatkány: Megnézzük, hogy most mi a legújabb mániája?

Borz: Nézzétek. Én nem vagyok rá kíváncsi.

Vízipatkány: Akkor ketten megyünk. Gyere, Vakond! Indulás!

Borz: Állj. Mielőtt elbúcsúzunk, esetleg bemutatnád a barátodat?

Vakond: Jaj, de örülök! Hogy én mennyit hallottam már Önről, kedves Borz! Nevem Földalatty Vakond.

Borz: Örvendek. Kicsit hosszú név. Nevem Borz. Maga fázik?

Vakond: Vaco... Vako... Vakond... nd... nd.... Vakondok... Vacogok.

Borz: Akkor legalább nem fog kiizzadni. Esetleg tegeződhetünk is.

Vízipatkány: Remek! Viszlát, Borz! Beszállás! Indulás! Irány a kastély!

Borz: Viszlát. És nyugi.

Beszállnak, Borz elmegy

Vakond: Irány a kastély! De jó! De miféle kastély?

Vízipatkány: Hát a Béka-falyak kastélya. Breki nagyon gazdag. Az övé a legszebb kastély itt a környéken. De ezt nem szabad megmondani neki, mert úgyis annyira öntelt. Kedves és jószívú, de ha megdicsérik, nem fér a bőrébe és ő folytatja helyetted. Órákon át tudja dicsérni magát.

Gyönyörű vagyok! Gazdag vagyok! Okos vagyok! Enyém a legszebb vitorláshajó! Enyém a legszebb evezőscsónak! Enyém a legszebb kastély! Mindennek úgy nagyjából a fele igaz is. Azért az, hogy Breki gyönyörű, az talán egy kicsit túlzás. A kastélya viszont tényleg szép. De nem szabad neki mondani, mert akkor estig hallgathatjuk.

Elindulnak. Fényváltás. Megérkeznek a Békafalvy kastélyhoz

Vízipatkány:Itt vagyunk.

Jön Breki, lovaskocsin

Breki: Drága barátaim! De jó, hogy jöttök! Mindig annyira örülök nektek! Már éppen kezdtem nyugtalankodni, hogy hol lehetnek vajon az én barátaim, hogy már meg se látogatnak! Nincs kinek megmutatni a legeslegújabb, a legeslegszebb, a legeslegjobb, a legeslegkényelmesebb, a legesleggyorsabb, a legeslegdrágább

Vízipatkány:A leg, a leg, a leg! Már megint leg! Másnak is van evezőshajója. Igazán nem akarok személyeskedni, de például nekem is van. És az én hajóm is éppen eléggé leg. Lehet, hogy nem legesleg, de azért határozottan leg.

Breki: Ugyan, menj már, kit érdekelnek az evezőshajók! Ki evez már manapság? Evezni unalmas. Teljességgel alacsonyrendű tevékenység, szolganépnek való, nem a magamfajtának! Hajolgatni, görnyedni, izzadni! Mutass nekem egyetlen komoly állatot, aki evez!

Vízipatkány:Breki!

Breki: Mit Breki? Mondtam valami rosszat?

Vízipatkány:Sértegetsz. El is megyünk.

Breki: Jaj, meg ne sértődj, nem akartalak bántani! Te vagy az én legkedvesebb barátom!

Vízipatkány:Legeslegesleg.

Breki: Mit legesleg?

Vízipatkány: Legeslegeslegkedvesebb.

Breki: Leges-leges-leges-legkedvesebb! És Borz is az! És te is... te ki vagy?

Vakond: Szervusz, Breki, én Földalatty

Breki: Te is a legeslegeslegkedvesebb barátom vagy! Ti olyan jószívűek vagytok, hogy így elviseltek engem... Én is nagyon jószívű vagyok, mert én is elviselem magamat. Pedig néha nagyon nehéz! Nekem elhíhetitek. Folyton csak dicsekednék. És ha egyedül vagyok és nincs kinek, akkor kénytelen vagyok odaállni a tükör elé és annak mondani. Ezért is olyan jó, hogy jöttetek! Ugyanis egy nagyon szép holmit vásároltam a napokban, de annyira szépet... ezt itt, látjátok? Mert az a helyzet, hogy nagyon ügyesen tudok vásárolni. Egész egyszerűen remek ízlésem van és kész. Ráadásul pompás az üzleti érzékem is. Nem tehetek róla, egyszerűen így születtem. Te például tudod-e, hogy hogy is hívnak téged?

Vakond: Nevem Földalatty Vakond.

Breki: És ismerjük egymást?

Vízipatkány: Az előbb próbált bemutatkozni. Nem mehetnénk beljebb? Vakond még nem is látta, milyen szép helyen laksz.

Breki: Szép? Mi az, hogy szép? Az enyém a legszebb ház az egész környéken! Mit ház, kastély! Mit kastély, palota! És ami azt illeti, nem csak ezen a környéken a legszebb. Szerintem egyszerűen nincsen párja.

Vízipatkány:(*Vakondhoz*) Figyeled? Mondtam.

Breki: Na jól van, ne hidd, hogy nem hallom, mit mondasz. Sajnos igazad van. De hát nem tehetek róla, ilyen vagyok. De nagyon okos is vagyok, és hamar belátom, ha butaságot beszélek. Mert nem csak okos vagyok, de van önismeretem is. Ekkora nagy önismeretem van! Nem, inkább ekkora. Tudom, hogy hajlamos vagyok a nagyotmondásra. Senki más nem tud akkorát mondani, mint én! Én vagyok a legnagyobb nagytudó! Ekkora nagyot tudok mondani. Nem,

inkább ekkorát. Azonkívül tényleg gyönyörű ház, hát nem? Te is nagyon szereted. Azt mondtad, micsoda ízlés! Ti mondtátok! Most akkor nem szép? Miért hallgattok ilyen... agresszíven? Nem akarjátok azt mondani, hogy nem szép? Hát nézzétek meg ezeket a falakat! Mind igazi falból van! És az ajtók! Azok is mind igazi ajtóból vannak! Az ablakok is mind, ablakból! Annyira szép! Ti mondtátok! Most miért néztek így? Ugye, hogy még Borz is azt mondta, hát én pontosan emlékszem, hát most miért hagyjátok, hogy nekem kelljen mondanom ...

Vízipatkány:Odabent mondtuk. De úgy látszik, nem kellett volna.

Breki: Jól van, jól van, mindjárt bemegyünk, de előbb meg kell, hogy nézzétek a legújabb, a legszebb szóval ezt itt.

Vízipatkány:Ezt?

Ló: Én nem vagyok ez. Én ló vagyok.

Breki: Te ne szólj bele!

Vízipatkány:Hogyhogy ne szóljak bele?

Breki: Nem neked mondtam.

Ló: Nekem mondta.

Breki: Neki mondtam.

Vízipatkány:Kiről beszélsz?

Vakond: Róla.

Vízipatkány:A lóról?

Vakond: Igen. A lóról beszél.

Breki: Nem a lóról beszélek, hanem a ló beszél.

Vízipatkány:Dehogynem beszélsz lóról. Elég magas lóról beszélsz velünk, ami azt illeti.

Breki: Nem a lóról beszélek, hanem a kocsiról, na. A lovaskocsiról. Rátaláltam az egyetlen értelmes sportra, az egyetlen dologra, amivel érdemes eltölteni hátralévő napjaimat! Csak sajnálni tudom a sok elpocsékolt hetet és hónapot, amit vitorlázással meg evezéssel töltöttem! Kárba veszett idő, eltékozolt évek! Amióta ez megvan, azóta úgy érzem, valódi életet élek! Nézzétek! Ez maga az élet. Az utazás szabadsága! A sebesség! Erdők-mezők! Dimbek-dombok! Hegyek-völgyek! Föl-le! Hébe-hóba. Illetve mindig! Ma itt, holnap ott! Előttem az egész világ! Én leszek a legnagyobb utazó! Mindent fel fogok fedezni ezzel a kocsival! Az Északi Sarkot! Vagy inkább a Délit, mert ott melegebb van! És lehet, hogy a Keleti Sarkot is felfedezem majd. Vagy esetleg a Nyugatit.

Vízipatkány:Tehát, ha jól értelek, akkor ezzel az izével.... utazni akarsz?

Breki: Már ma! Éppen indulni készültem! De gondoltam, hátha erre jár valaki és meglátogat! Akinek megmutathatom, milyen szép! És akit el is vihetek magammal. Négyen kényelmesen elférünk benne. Ráadásul én úgyszólván a bakon ülök. Vettem útravalót is! Már be is van csomagolva. Mindketten a vendégeim vagytok! Annyira örülök nektek!

Vízipatkány:Hát én ebből nem kérek.

Breki: Miért, mi rosszat csináltam már megint? Most mondd meg, Vízikém, miért sértődik meg tőlem folyton mindenki? Te is! Én annyira szeretlek titeket, hiszen tudod!

Vízipatkány:Nyugodj meg, Breki, nem csináltál semmi rosszat. Mindenki tudja, hogy nagyon jó szíved van. Csak az a helyzet, hogy is mondjam én szeretem a biztonságot. És nincs nagy kedvem a kocsidban zötykölődni.

Breki: Zötykölődni? Ennek a kocsinak olyan, de olyan rugózása van a legjobb a világon! Egyszerűen elsőrangú! Ezt még nem is mondtam, gyertek, megmutatom.... vagy tényleg nincs kedvetek hozzá?

Vakond: De van, de van! Ugye van, Vizi?

Vízipatkány:Azért én ezt megfontolnám.

Ló: Nekem például semmi kedvem az egészséghez.

Breki: Ne szólj folyton közbe.

Ló: Hogyne szólnék. Ha ti mentek, akkor nekem is mennem kell.

Vakond: Én aaaannyira szeretnék világot látni...!

Breki: Látod, Vizi, fiatal barátunk hamar megértette a lényegét. Erről van szó. Aki utazik, világot lát! Ezért olyan csodálatos dolog ez! Evezés: piha! Ülni egy csónakban, vánszorogni fölfelé, ár ellen és bámulni a vizet. Mi jó van abban? Nem is értem, hogyan tetszhetett nekem az evezés egyáltalán! De már idejét se tudom, hogy mikor volt

Vízipatkány:Úgy egy-két hete.

Breki: Azt mondd? Ki hinné! Na nem baj. Szóval indulhatunk? Ugye, megyünk, kis Vakond?

Vízipatkány:Visszaélsz a naivitásával.

Ló: Bizony, visszaélsz vele.

Breki: Nem egészen értem, amit mondasz, de úgy veszem ki a szavaidból, hogy már megint valami rosszat csináltam. Pedig én folyton csak jót akarok! Most akkor mi van? Most akkor nem akarsz jönni?

Vakond: Mondd, Vizi, nagyon megharagszol, ha én elmegyek veled?

Vízipatkány:Á, nem... megértelek. De akkor én is veletek kell, hogy menjek. Nem hagyhatlak magadra egy eszelőssel!

Vakond: Evezőssel? Már nem evez!

Vízipatkány:Nem evezőssel. Eszelőssel.

Vakond: Akarom mondani eszelőssel.

Vízipatkány:Igen. Egy bolonddal. Breki nagyon kedves, de ön- és közveszélyes.

Breki: Igen, én elég veszélyes vagyok. Tényleg mindig csinálok valami bajt. De utána nagyon kedvesen tudok bocsánatot kérni. És különben is az ember vagy él, vagy óvatoskodik.

Vízipatkány: Majd én megpróbálok vigyázni rátok.

Breki: Szóval te is jössz? Jól hallok? Jaj, de örülök! Mindig tudtam, hogy te vagy a leges-leges-legjobb barátom! Hát akkor..... indulás!

Ló: Én ebben nem vagyok olyan biztos. Semmi kedvem húzni ezt a kocsit.

Breki: Ne legyél ilyen undok. Ha te nem húzod, akkor itt állhatunk ítéletnapig. És ezt te sem akarhatod igazán.

Ló: Na jól van, most az egyszer.

Elindulnak. Fényváltás. Mindenféle állatok és mindenféle emberek jönnek szembe. (Zene.) Megállnak.

Ló: Na végre.

Breki: Mit végre?

Ló: Végre megálltunk.

Breki: Miért, nem szeretsz sétálni?

Ló: De szeretek. De beszélgetni például sokkal jobban szeretek. De ti annyira önzőek vagytok, én még a társalgásban sem vehetek részt, pedig én is épp olyan állat vagyok, mint ti vagytok.

Vakond: Tényleg, erre nem is gondoltunk

Vízipatkány: Igaz, hogy te is pont olyan állat vagy, mint mi vagyunk, de mégsem vehetsz részt a társalgásunkban, mert neked nem írtak szöveget.

Ló: És nekem miért nem írtak szöveget?

Vízipatkány: Azért, mert mi vagyunk a főszereplők, te pedig csak egy epizodista vagy.

Ló: Hát nekem ebből elég. Legelni akarok. A legelőn úgyis én leszek a főszereplő, és senki más, mert egyiktek se tud olyan jól legelni, mint én.

Breki leszáll, hogy kifogja a lovat. Azután visszamegy a kocsihoz, hogy elővegye az egyik kosarat

Vakond: Hoztál valamit enni, Breki?

Breki: Hát csak egy kis harapnivalót. Hogy addig se éhezzünk, amíg nem eszünk valami komolyat. Hoztam negyvenkét túróstáskát, tizenhat tábla csokoládét, hetvenkilenc Sacher tortát, tizenöt kiló vaníliáskrémet és kétszázhuszonhárom darab csokoládés marcipánt....jaaaaaj!

Porfelhő közeledik az úton. Dudálást hallunk. Hamarosan megjelenik egy autó, néhány utassal. Villámgyorsan elhúz mellettük és földönti a kocsit, ami darabokra esik. Mindenki szanaszét zuhan. A ló nyihogva, rémülten elszalad. Breki kinyújtott lábbal ül a földön és elbűvölten bámul a tovaszáguldó autó után. Vizi és Vakond feltápáskodnak és aggodalmaskodva odasántikálnak Brekihez. Nagyon dühösek

Vakond: Hát ez elzúgott mellettünk.

Vízipatkány: Mellettünk? Belénk! Vagyis a kocsi! Breki, nem történt bajod? Micsoda gazemberek!

Breki: Tü-tü... tü-tü.. pup, pup.

Vakond: Rosszul vagy?

Breki: Tü-tü... tü-tü... pup, pup, pup.

Vízipatkány: Rosszul van.

Vakond: Jelentsük föl ezt az autót! Ez mégsem járja! Nem ezt nevezik idefönt cserbenhagyásos gázolásnak?

Vízipatkány: Az a baj, hogy olyan gyorsan ment, hogy a sofőrt nem is láttuk. És a rendszámot sem.

Vakond: Akkor is jelentsük föl!

Vízipatkány:Nem hagyhatjuk itt Brekit.

Vakond: Breki, velünk tudsz jönni?

Vízipatkány:Gyalogolni kell. A ló elszaladt, a kocsi összetört.

Vakond: Gyere, Breki, följelentjük az autót.

Breki: Milyen csodálatos látvány! Így aztán lehet utazni! Csak így lehet utazni! Milyen hülyék az emberek, hogy képesek lovaskocsira ülni! Ezt nevezem utazásnak! Átugrani a falvak fölött, maguk mögött hagyni a városokat - ó Istenem, de gyönyörű! De gyönyörű! Ó Istenem, de gyönyörű!

Vakond: Figyelj, Breki, neked elment az eszed!

Vízipatkány:Ne beszélj butaságokat. Sose volt neki.

Breki: És én erről még csak nem is tudtam! Ezt hívják autózásnak? Hiszen ez csodálatos! Jaj, az a sok elpazarolt év! Vitorlázás: piha! Evezés: piha! Lovaskocsik: piha! Piha, piha, piha!

Vakond: Adjak egy zsebkendőt?

Breki: De most már tudom! Eljött az igazság pillanata! Többé nem lehet elzárni előlem a tudást! Micsoda virágos mező lesz mostantól fogva az életem! Micsoda porfelhőket hagyok majd magam mögött! Autó! Tütű! Autó! Tütű! Föl fogom dönteni az összes lovaskocsit! A sajátomat is! Elzúgok mellette és földöntöm! Összetöröm! De jó lesz nekem! Hajrá Breki! Hős Breki! Tütű! Tütű!

Vakond: Mit csináljunk vele?

Vízipatkány:Semmit. Teljesen reménytelen, nem tehetünk semmit. Elég régen ismerem. Megint bepörgött. Megvan az új dilije. Mindig így kezdődik. Most majd napokon át ilyen marad, olyan lesz, mint aki álmodik. Semmi hasznát nem fogjuk venni. Ne is törődj vele. A legközelebbi

falu innen még legalább öt mérföld, és oda kell jutnunk, mielőtt beesteledik.

Vakond: És mi lesz Brekivel?

Vízipatkány: Majd valahogy eltámogatjuk odáig.

Vakond: Breki, hallod? Föl tudsz állni?

Breki föláll

Breki: Hol van az a gyönyörű gép? Az a mámorító járgány? Menjünk és vegyünk egy ilyet! Gyorsan! Tütű! Tütű! Pup, pup.

Vízipatkány: Idefigyelj, Breki. Mihelyt beérünk a faluba, megkeresed az első rendőrt és panaszt teszel ez ellen az autó ellen. Hátha meg tudják állapítani, ki volt a tulajdonosa. Addig Vakond meg én elmegyünk és kerítünk valami szállást éjszakára. Ott majd pihensz egy kicsit és talán az idegeid is rendbejönnek. És holnap majd megjavíttatjuk a kocsit

Breki: Bepanaszolni? Én? Ezt a csodát? Ezt az égi látomást? Ezt a varázslatot? Nem! Nem! Tütű, nem, pup, pup, nem. És megjavíttatni a kocsit? Minek? A kocsikkal örökre végeztem. Látni se akarok egyet sem. Ha tudnád, Vizi, milyen hálás vagyok neked, hogy eljöttetek velem! Egyedül sose jöttem volna el és akkor sose láttam volna ezt a ezt a mennyei lényt, ezt az avoni hattyút, ezt a vihardarát, ezt a szirti sast! Nem hallottam volna a szférák zenéjét, nem éreztem volna ezt az elbűvölő illatot! Pup, pup.

Vízipatkány: A benzinszagra gondol.

Breki: Ezt mind neked köszönhetem! Te vagy az én leges-leges-legeslegjobb barátom!

Vízipatkány: Látod, Vakond? Teljesen hülye. Reménytelen eset. Ha beérünk a faluba, megkeressük a vasútállomást és hazavisszük a szerencsétlent. És itt gebedjek meg, ha még egyszer elmegyek ezzel a hülye állattal akárhová! Kész, végeztem vele. Hazaviszem és nem állok vele szóba többé.

Elindulnak. Kimennek a színről. Fényváltás

*Folyóparti idill. Fák lombján átszűrődő fény, halk vízcsobogás, madárcsicsergés.
Vízi és Vakond a folyóparton.*

Vakond: Milyen jó itt. Ilyenkor ősszel nagyon szép a folyó.

Vízipatkány: Bizony. Csak úgy beülünk a csónakba és ringatózunk a vízen. És nem is vágyik többre az ember.

Vakond: Én speciel vágyom.

Vízipatkány: Mire?

Vakond: Tudod, Vízi, nagyon jó itt nálad, de azért kellene nekem egy lakás. Ugye, a régi beomlott.

Vízipatkány: Nem értem. Hát ha egyszer jó itt?

Vakond: Na igen, igen, de ősz van és nemsokára jön a tél. És nem tudom, te hogy vagy vele, de én azért félek azoktól a henyétektől és mermelinektől.

Vízipatkány: Menyétektől és Görényektől.

Vakond: Igen. És a vörényektől is.

Vízipatkány: Görények.

Vakond: Akkor görények.

Vízipatkány: Jól van, majd megkérdezzük Borzot, nem tud-e neked egy jó kis lakást.

Vakond: Kösz, Vízi! Te mindig olyan okos vagy! Mindig tudod, hogy mit kell tenned!

Vízipatkány: De azért inkább maradj itt nálam. Olyan jól elbeszélgetünk, nem? Képzeld, még nem is mondtam el neked, mi újság. Pedig mindenki erről beszél. Már megint baj van. Breki bement a városba és rendelt magának egy újabb autót. Nagyot és drágát. Nagyobbat és drágábbat,

mint az volt, amelyik a múlt héten tört össze alatta. Attól tartok, még valami kárt tesz magában a szerencsétlen ezzel az új masinával. De nem tudjuk megakadályozni. Segítenünk kellene rajta! Szerinted mégis mit tehetünk?

Vakond: Szerintem kérdezzük meg Borzot!

Vízipatkány: Nagyon jó gondolat! Látod, hogy milyen okos lettél, amióta a barátom vagy? Legjobb lesz, ha rögtön el is megyünk hozzá.

Elindulnak. Fényváltás

*A Hermelin, a Főgörény és a Főmenyét lesi a vándorló Vakondot és Vízipatkányt.
Közben szállingózik a hó*

Főgörény: Most a Vízipatkány házát is könnyen elfoglalhatnánk. Ezek nem jönnek vissza egyhamar.

Főmenyét: Vagy ha visszajönnek, hát akkor sem ijedünk meg tőlük.

Hermelin: Türelem, barátaim, türelem. Apró ügyekkel nem foglalkozunk. Mondjátok meg, mit értünk vele, hogy a Vakondra ráomlasztottuk a házát? Nekünk a kastély kell.

Főmenyét: Brekié?

Hermelin: Hát persze.

Főgörény. És hogyan szerezzük meg?

Hermelin: Azt még nem tudom. De Breki majd csak elkövet valami újabb ostobaságot. És akkor aztán rajtunk a sor!

Vízipatkány és Vakond megérkeznek Borz házához. Már mindent hó borít

Borz: Ki az?

Vízipatkány: Mi vagyunk azok.

Borz: Ki az a mi?

Vakond: Hát mi! Vízi meg én.

Borz: Ki az az én?

Vakond: Hát te... akarom mondani én... én Vakond vagyok.

Borz: Alszom. Viszlát.

Vízipatkány: Borz, várj! Baj van.

Borz: Tavasszal. Már beástam magam.

Vízipatkány: Most van baj.

Borz: Megígéred, hogy ha elmondtad, békén hagysz? Télen nyugós vagyok.

Vízipatkány: Jó, de legalább hadd mondjam el!

Borz: Addig úgyse lesz nyugtom.

Vízipatkány: Breki rendelt magának egy újabb autót. Nagyot és drágát. Pirosat és zajosat. Már legalább az ötödik autóját veszi, és még mindig nem mutatta meg neki senki, hogy melyik a kuplung és melyik a fék! Ebben a szent pillanatban valószínűleg éppen magára ölti azt a förtelmes öltözéket, amit annyira szeret; azt a hosszú kabátot és azt a rettenetes sapkát, amiben jóképű békából azonnal rossz arcú szörnyeteggé változik. Ha egy ilyen izé szembe jön az utcán, minden normális állat rángógörcsöt kap.

Borz: Ütött az óra. Ássatok ki.

Vakond: Milyen óra? Én nem hallottam.

Vízipatkány: Tényleg kiáshatunk? Gyere, Vakond, ássad!

Borz: *(Miközben Vakond és Vízipatkány ásnak)* Cselekednünk kell, amíg nem késő! Velem jöttök Békafalvára. Meg kell mentenünk Brekit a saját hülyesége következményeitől. Egyszersmind meg kell mentenünk a világot Breki hülyeségétől.

Vakond: (*Ásás közben lelkesedik*) Egyszersmind! Igen, igen, egyszersmind! Az mit jelent, hogy egyszersmind?

Vízipatkány: Én sem tudom, de most nincs időnk magyarázkodásra. Borz még életében nem mondott egyszerre három mondatnál többet! Ha ennyit beszél, akkor már tényleg nagyon nagy baj van! És ráadásul télen! Lehet, hogy álmában beszél, de az most nem számít! Ugye, megmondtam?! Megmentjük azt a szerencsétlen állatot! Megmentjük és megneveljük! Minél előbb, annál előbb!

Borz: (*Kilép a hóbucka alól, kiásták*) Indulás!

Fényváltás. Elindulnak

A kastély előtt a hóban három összetört autó áll - és egy új, benne a sofőr, aki hozta. Jön Breki porköpenyben, bőrsapkában, porvédő szemüvegben, könyékig érő kesztyűben, döbbenetes látvány

Breki: Drága barátaim! De jó, hogy jöttök! Mindig annyira örülök nektek! Már éppen kezdtem nyugtalankodni, hogy hol lehetnek vajon az én barátaim, hogy már meg se látogatnak! Nincs kinek megmutatni a legeslegújabb, a legeslegszebb, a legeslegjobb, a legeslegkényelmesebb, a legesleggyorsabb, a legeslegdrágább

Vízipatkány: Lovaskocsit?

Breki: Lovaskocsit? Haha! Sőt, piha! Dehogy lovaskocsit! Rátaláltam az egyetlen értelmes sportra, az egyetlen dologra, amivel érdemes eltölteni hátralévő napjaimat! Csak sajnálni tudom a sok elpocsékolt hetet és hónapot, amit vitorlázással, evezéssel és kocsikázással töltöttem! Kárba vészett évek! Amióta autót vezetek, úgy érzem, valódi életet élek! Éppen jókor jöttök, elmegyünk együtt egy jó kis miért néztek rám ilyen furcsán?

Borz: Fogjátok le. Ne engedjétek az autó közelébe.

Vakond és Vízipatkány próbálják lefogni Brekit. Breki küzd

Breki: Ezt azért előbb vitassuk meg.... Mi az, hogy csak így lefogjátok a legjobb barátotokat... Drága barátaim.... Barátaim... Uraim... Állatok! Hülye állatok!

Brekit lefogják. Borz a sofőrhöz fordul

Borz: Attól tartok, magára itt ma már nem lesz szükség. Békafalvy úr meggondolta magát. Mégsem vásárolja meg ezt az autót. Kérem, ne vitatkozzék, ez Békafalvy úr végleges elhatározása....sunk. Főlöleges várakoznia. Aviszont-látásra.

Sofőr az autóval el

Borz: Vegyétek le róla ezt az idétlen maskarát.

Vízipatkány és Vakond kezdik lerángatni Breki porköpenyét, bőrsapkáját, porvédő szemüvegét

Breki: Ebben a kérdésben nem egyezik az álláspontunk.... Engedtessék megjegyezmem, hogy a porköpeny igen praktikus holmi... Különösen ilyenkor télen.... Na tessék, most letéptétek a gombját... A sapkát, azt nem! Azt nem adom! Soha életemben nem volt még ilyen gyönyörű autóssapkám!

Vízipatkány: Mivel nem lesz többé autód, sapkára sem lesz szükséged.

Breki: Mi az, hogy nem lesz többé autóm? Autót akarok és kész! Autót! Autót! Autót! Tütű! Tütű! Pup, pup, pup.

Borz: Nyughass, Breki.

Vízipatkány: Kár erőlködnöd. Mostantól fogva vigyázni fogunk rád.

Breki: Utazni akarok! Menni akarok!

Borz: Csönd.

Vakond: Tudod, Breki, vannak, akik félnek tőled. Mindenféle kis állatok panaszkodnak, hogy nem mernek kilépni az utcára, amióta rád tört ez az autózási mánia.

Vízipatkány:Nem hagyjuk, hogy szégyent hozzon ránk a legjobb barátunk.

Borz: Nem törhetsz össze több autót.

Vízipatkány:Meg fogunk nevelni.

Vakond: De csak mert nagyon szeretünk.

Borz: És mert elégünk van.

Breki: Nagyon haragszotok rám? Úgy látszik, nagyon haragszotok rám.

Vízipatkány:Ne félj, nem fog fájni.

Borz: Olyan leszel, mint a többi normális állat.

Vakond: Majd együtt ugrálunk a fűvön tavasszal.

Borz: Semmi ugrálás. Ilyen olcsón nem ússza meg, hogy föl kellett kelnem miatta. Na gyere, Breki. Beszédem van veled.

Borz megragadja és beviszi Brekit a kastélyba. Fényváltás

Vakond: Már egy fél órája bent vannak.

Vízipatkány:Ne türelmetlenkedj. Vajon mit csinálnak?

Vakond: Ne izgulj. Biztosan nem lesz semmi baj. Te, lehet, hogy ezek összeverekedtek?

Vízipatkány:Ne beszélj ostobaságokat. De miért nem jönnek ki?

Vakond: Nyugi. Nyugi.

Vízipatkány:Maradj csöndben! Nyugi!

Vakond: Nyugi!

Jön Vízipatkány, Borz és Breki. Breki hajlott háttal jön, nagyon szerényen pislog

Borz: Barátaim! Örömmel jelentem, Breki belátta, hogy eddig rossz úton járt. Őszintén sajnálja a múltban elkövetett hibáit és úgy döntött, örökre

felhagy az autóvezetéssel. Erre vonatkozóan ünnepélyes ígéretét bírom.

Vakond: Hát ez nagyon jó hír!

Vízipatkány: Valóban jó hír, hacsak.... hacsak...

Borz: Már csak az van hátra, hogy itt, a barátaink előtt is elismételd, amit odabent megígértél nekem. Sajnálod, amit tettél és megígéred, hogy ezentúl másképpen fogsz viselkedni?

Hosszú csönd

Breki: Nem! Nem sajnálom, amit tettem! Egyszerűen csodálatos volt!

Borz: Hogyan? Te visszaeső bűnös, hát nem épp az imént ígérted meg, odabent, hogy

Breki: Na igen, odabent! Odabent mindent megígértem, hát persze! Olyan szívhez szólóan beszéltél, olyan meggyőzően! De azóta meggondoltam magam és rájöttem, hogy tulajdonképpen egyáltalán nem sajnálom, amit tettem, és igenis imádok autót vezetni és ebben senki és semmi nem is fog megakadályozni! Szabad béka vagyok és kész! Semmi értelme, hogy azt hazudjam nektek, hogy megbántam, amikor egyáltalán nem bántam meg.

Borz: Tehát nem teszel ígéretet arra, hogy sosem ülsz autóba többé?

Breki: Hát persze, hogy nem! Sőt, megígérem, hogy az első utamba kerülő autóval lelépek... pup-pup! Tütű!

Vízipatkány: Sejtettem, hogy így lesz.

Borz: Na jól van. Mivel a szép szavak nem hatnak rád, meglátjuk, hogy viselkedsz majd, ha kényszerítünk. Már sokszor hívtál minket, hogy jöjjünk el egy időre vendégségbe ebbe a gyönyörű kastélyba. Tessék, most itt vagyunk és itt maradunk veled. Majd, ha belátod a tévedéseidet, elmegyünk. Előbb nem. Vigyétek föl és zárjátok be a

hálószobájába. Fiúk! B verzió! Én megyek haza aludni. Nagyon vigyázzatok rá.

Borz elmegy

Vízipatkány: Meglátod, Breki, neked is jobb lesz így.

Vakond: Csak a javadat akarjuk.

Vakond és Vízipatkány beviszik Brekit a kastélyba. Fényváltás

Breki előbb játszik, azután dühöng, fel-alá rohangál a szobájában

Breki: Tütű! Tütű! Pup-pup-pup. Autót akarok! Igazi autót! Gazfickók! Gazemberek! Gazállatok! Gazellák! Majd én megmutatom, ki az úr ebben a házban! Hónapok óta itt tartotok! Bezárva! Engem! Hogy jöttök ti ehhez! Autót nekem! Autót! Szabadságot! Szabadságot! Szabad polgár vagyok! Szabad és demokratikus polgár! Követelem a jogaimat! Ez egy jogállam! Jogom van az autómhoz! Jogom van összetörni! Autót akarok! Tütű! Tütű! Pup, pup, pup.

Egyszer csak a homlokára csap, mint akinek eszébe jutott valami. Lefekszik az ágyra. Amikor Vakond bemegy Brekihez, Breki már az ágyon fekszik. Az ablakon ragyogva süt be a nap

Vakond: Hogy vagy, Breki?

Breki: Köszönöm kérdésed, drága Vakond. Milyen kedves, hogy így érdeklődsz az egészségi állapotom felől. Mindazonáltal inkább te beszélj róla, hogy vagy? És hogy vannak kitűnő barátaink, a tiszteletreméltó Borz és a kedves Vízipatkány? Borz felébredt már?

Vakond: Mi mind nagyon jól vagyunk. Borz tegnap erre járt, benézett és érdeklődött az állapotod felől. Vízinek ma el kellett mennie elintézni valami apróságot, úgyhogy most kettesben leszünk itthon, te meg én. Mindent meg fogok tenni, hogy elszórakoztassalak.

Breki: Szóval kettesben leszünk.

- Vakond: Igen. De azért ne aggódj, kettesben is remek dolgokat lehet csinálni. Na gyerünk, ugorj ki az ágyból, ne heveréssz itt órákon át egy ilyen szép tavaszi napon!
- Breki: Ó, kedves Vakond! Mily kevésbé érzed az állapotomat. Ha tudnád, milyen távol vagyok én bármiféle ugrástól! De ne is törődj velem. Nem szeretek teher lenni a barátaim vállán, és remélem, már nem is leszek sokáig a terhetekre.
- Vakond: Nahát, én is remélem! Örülök, hogy ezt hallom tőled. Elég sok bosszúságot okoztál már nekünk. Most is itt ülünk ebben a gyönyörű időben, ahelyett, hogy mindannyian elmennénk csónakázni akarom mondani evezni! Nem az a baj, hogy vigyázni kell rád, hiszen mindannyian nagyon szeretünk; az a baj, hogy annyi mindenről kell lemondanunk miattad!
- Breki: Megértelek. Ez igazán természetes. Belefáradtatok abba, hogy vigyázzatok rám. Nem várhatom el tőletek, hogy mind a hárman folyton itt töltsétek az időtöket ezen az unalmas helyen, az én unalmas társaságomban. Én mindenkit csak bosszantok.
- Vakond: Hát ez igaz. De hidd el, bármit megtennék érted, ha egy kicsit értelmesebben viselkednél!
- Breki: Ha ezt korábban tudtam volna, drága Vakond - megértelek volna, hogy ... igen, talán most utoljára megértelek volna valamire.
- Vakond: Utoljára?
- Breki: Hát, igen. Lehet, hogy már késő is lesz. De ha tényleg megtennéd - megkérnélek, de csak, ha igazán nem okozok neked ezzel gondot - persze talán már késő - de ha volnál olyan kedves - elszaladni a doktorért a faluba?! De az is lehet, hogy jobb, ha hagyjuk, hogy menjen minden a maga természetes útján.
- Vakond: Minek ide doktor?
- Breki: Nyilván észrevetted, hogy az utóbbi időben - á, nem, miért is figyelnél efféle csekélyiségekre? Persze lehetséges, hogy holnap már késő lesz.

Tudom, hogy utólag bánni fogod, de ezen nem segíthetek. Mindegy. Felejtsd el, nem is kértem semmit.

Vakond: Szerintem semmi bajod. Inkább beszéljünk valami másról.

Breki: Attól tartok, drága Vakond, a beszéd ilyen esetekben nem sokat segít. Engem pedig, a mostani állapotomban, kimondottan fáraszt. De ha netán mégis lemész a faluba a kedvemért - kérlek, hívd el a jegyzőt is! Jobb, ha az ember időben rendezi a dolgait, és nem szeretném, ha mindenféle viták támadnának a vagyonom körül a nem túl távoli jövőben. Úgy értem, a halálom után.

Vakond: A jegyzőt? Jaj, Breki, te tényleg rosszul lehetsz! Szaladok! És sietek vissza! Máris hozom őket!

Vakond elszalad. Breki kiugrik az ágyból, magára kap egy könnyű kabátot, körülnéz és vigyorogva elrohan. Fényváltás.

Breki beül egy vendéglőbe, a Pincér ételt hoz, Breki eszik és a Pincérhez beszél. Amikor kérdez valamit, a Pincér válaszolna, de Breki sosem várja meg a választ

Breki: Hülyét csináltam belőlük. Igazán nagyon szeretem őket, de nagyon elpimaszodtak. Azt hitték, ők mondják meg, hogy mit csinálhatok és mit nem. Hát tévedtek. Csodálatos érzés ismét szabadnak lenni! Na igen. Többet ésszel, mint erővel. Mivel készítik ezt a pompás krumplisalátát? Vakond igazán nagyon kedves, de ami az elmebeli képességeit illeti - hát nincsen túl sűrűn bebútorozva az agya. Majd egyszer még kézbe veszem és megnevelem egy kicsit. Vizi az más, Vizi teljesen reménytelen eset. Jószívű, de tökéletesen ostoba. Borz pedig egy felfújtt hólyag. Nem mondom, szórakoztató, de honnan veszi a bátorságot, hogy eltiltsen engem a kedvteléseimtől? Magának van autója? Remek dolog egy autó, igaz? Szeretném látni a képüket, amikor belépnek az üres szobába! Életemben nem ízlett ennyire az étel, mint most! Hiába, a szabadságnak édes íze van! Mint a csokinak.

Borz, Vakond, Vízipatkány és a Jegyző belépnek az üres szobába

Jegyző: Hol van tisztelt ügyfelem?

Borz: Hol van?

Vízipatkány:Tényleg, Vakond, hol van?

Vakond: Nem értem.... az előbb még itt volt és nagyon rosszul volt.

Vízipatkány:Nagyon-nagyon rosszul?

Vakond: Nagyon-nagyon-nagyon rosszul.

Borz: Akkor most nyilván nagyon jól van.

Vakond: Nem értelek, Borz.

Borz: Hülye.

Vízipatkány:Ne bántsд szegényt, még kicsi és tudatlan.

Vakond: De hát mi történt?

Vízipatkány:Megszökött. Téged elküldött a jegyzőért és megszökött. Nagyon trükkös fickó. Te meg bedöltél neki.

Vakond: Ne haragudjatok rám, én csak jót akartam!

Jegyző: Fel kell vennem a jegyzőkönyvet.

Vakond: Miért, leesett?

Jegyző: Micsoda?

Vakond: A jegyzőkönyv.

Borz: Talán jobb volna, ha most hallgatnál, Vakond.

Jegyző: Kérem az urakat, fаradjanak velem és vegyүk föl a jegyzőkönyvet az eltűnt személy eltűnésének tárgyában.

Indulnak kifelé.

Vakond: Te Vizi, ezen a nyelven én nem értek.

Vízipatkány: Jobb lesz, ha most nyugton maradsz.

Fényváltás. Vakond, Borz, Vízipatkány és a Jegyző kimennek. Breki a vendéglőben ül és eszik. A már ismerős zajt halljuk, autó közeledik (ugyanaz, amelyik elütötte Breki lovaskocsiját). Ajtócsapódás. Az autó utasai beülnek a vendéglőbe.

Breki: Pincér!

Pincér: Igen, uram.

Breki: Volna egy bizalmas kérdésem.

Pincér: Parancsoljon.

Breki: Mondja, ugye, ez a család ... hm.... autóval érkezett?

Pincér: Autóval, uram.

Breki: Egy... hm... nagy, erős, piros autóval, ugye?

Pincér: Igen. Egy nagy, erős, piros autóval, uram.

Breki: Akkor maradjunk annyiban, hogy én most ... hm... fizetek. Volt egy csigaleves, egy rákpástétom... Nagy, erős, piros autó.

Pincér: Autó nem volt. Talán ... egy békacomb, nem?

Breki: Békacomb? Békacomb nem volt, ebben egészen biztos vagyok. Tütű, tütű, pup, pup. Viszont volt egy csokoládékrém, egy csokoládétorta, egy csokoládés palacsinta és egy adag forró csokoládé. Ha kihagytam valamit, elnézést.

Pincér: Egy csokoládépudding is volt.

Breki: Igaza van. Csokipudding is volt. Nagy, erős, piros autó. Csak gyorsan, csak gyorsan. Adja össze. Mennyi?

Pincér: Nyolc font, hét shilling, hat penny. Az autót nem számoltam.

Breki: Tessék. A többi a magáé. Tütű! Akarom mondani, good bye.

Breki kimegy az autóhoz, megáll, nézi

Breki: Hát ez nagyon szép. Abban még igazán nincsen semmi rossz, ha nézem! Csak így nézegetem. Milyen szép sima. És milyen szép kerekei vannak! Mind a négy kereke nagyon szép. És hogy tudnak ezek gurulni! Abban még igazán nincsen semmi rossz, ha egy kicsit megtapogatom. ... Na igen, ebben aztán van anyag, ebből nem spóroltak ki semmit! Made in England. És micsoda bőrülések! Vajon kényelmesek? ... Abban még igazán nincsen semmi rossz, ha egy kicsit beleülök...

Beül a kocsiba, próbálgatja a kormányt

Breki: Milyen könnyen fordul ez a kormány... Vajon a motort nehéz volna elindítani? Abban még igazán nincsen semmi rossz, ha egy kicsit járatom a motorját vajon könnyen indul?

Kiszáll, megtekeri a kurbli, a motor beindul. Visszaugrik a kocsiba

Breki: És most aztán nincs megállás! Hajrá! Erdők-völgyek, szűk ligetek! Dimbek-dombok! Ország-világ! Igen, ez az! Itt jön Békafalvy Béka, az Országutak Réme! Utat! Utat! Tütű! Tütű! Pup, pup, pup!

Breki elszáguld az autóval. A család kirohan a vendéglőből, kétségbeesve kiabálnak

Család: Ellopta az autónkat! Utána! Rendőrség! Rendőr! Tolvaj! Fogják meg! Közveszélyes örült!

Hatalmas robaj, majd teljes csönd és teljes sötét.

Fény. Breki a bíróság előtt. Jegyző, esküdtek, bírák, a bíróság elnöke. Sok fekete talár. Sok hermelin, sok görény és sok menyét. Vakond, Vízipatkány és Borz a közönség soraiban

Elnök: Az egyetlen kérdés, ami még válaszra vár ebben az egyébként minden szempontból tökéletesen világos ügyben, az az, hogy milyen módon tegyük emlékezetessé ennek a javíthatatlan bűnözőnek, ennek a közveszélyes autótolvajnak ezt a mai napot.

Hermelin: Úgy van! Tegyük emlékezetessé!

Menyétek: Le vele! Le vele!

Védő: Elsősorban is, megfelelő bizonyítékkal bírunk arra nézvést, hogy eltulajdonított egy értékes gépjárművet; másodsorban arra nézvést is, hogy közveszélyesen vezette; harmadsorban pedig arra, hogy sértegette a hatóságot.

Borz: Maga vádló?

Védő: Nem, én a védőügyvéd vagyok.

Vízipatkány: Akkor miért nem védi?

Védő: Mert magam is nagyon fel vagyok háborodva!

Breki: Még nem is sértegettem a hatóságot! Majd most fogom! Hogy jönnek ahhoz, maguk szemetek, hogy megítéljék egy valódi arisztokrata cselekedeteit?

Elnök: Csend legyen, vagy kitiltom a tárgyalásról!

Breki: Csupán méltó hangot adtam teljeskörű felháborodásomnak.

Elnök: Jegyző úr, volna szíves tájékoztatni minket, hogy mindezeknek a bűnöknek melyek a legmagasabb büntetési tételei?

Hermelin: Halál! Halál!

Védő: Sajnos eltörölték a halálbüntetést, uram.

Főmenyét: Milyen kár. Majd csak elpusztul a börtönben.

Védő: Magam is remélem.

Jegyző: *(amikor végre szóhoz jut)* Ami a gépjármű eltulajdonítását, vagyis a tolvajlást illeti, az tizenkét hónap, vagyis egy év, és ez igen szelíd büntetés; a gépi erővel hajtott járműnek a közúton történő közveszélyes mozgatása, vagyis az ámokfutás, az három év, és ez igazán nem sok; végül a hatóság sértegetése, vagyis a hatóság

sértegetése, mivel a delikvens igen sértően lépett fel a hatósággal szemben, tehát sértegette a hatóságot, az tíz év, szóval az mintegy tizennégy év, nyolc hónap és tizenkét nap, de nyugodtan fölkerékíthetjük tizenöt évre, és akkor az mindösszesen annyi mint harminckét év... nem, az kicsit sok lesz.... egy meg négy... nem, egy meg három az hat, illetve négy, igen, és négy meg tizenöt, az huszonkilenc, akarom mondani tizenkilenc... szóval tizenkilenc év.

Elnök: Remek!

Vakond: Kegyelem, tisztelt bíróság, kegyelem! Gyerekek, ti is kérjétek kegyelmet Brekinek!

Elnök: Csönd legyen vagy kiürítetem a termet! És a színháztermet is.

Jegyző: De azért biztos, ami biztos, lehet, hogy egy kicsit elszámoltam magam, a legjobb lesz, ha húsz évet ad neki.

Elnök: Kitűnő javaslat!

Vízipatkány: Disznóság! Kicsit hülye, de ekkora büntetést azért nem érdemel!

Elnök: A bíróság ítéletet hirdet. Vádlott, álljon föl. A király nevében. A bíróság lopásért, közveszélyes kocsikázásért és a hatóság sértegetéséért halmazati büntetesként húsz év börtönnel sújtja az előtte megjelent Békafalvy Békát. Figyelmeztetem, hogy most még olcsón megúszta. De ha legközelebb találkozunk, sokkal szigorúbb leszek! Vezessék el!

Brekit elvezetik

Breki: (*Sír.*) Hüpp.... hüpp... Ezt igazán nem érdemeltem... Nem is csináltam semmit....

Fényváltás

Vakond: Most mi lesz?

Vízipatkány: Szegény Brekit elviszik Anglia legsötétebb börtönébe és ott bezárják egy sötét cellába!

Borz: Tulajdonképpen megérdemli.

Vízipatkány: Na de ezektől?

Borz: Hát ezektől nem.

Vakond: Mit tehetnénk az érdekében?

Vízipatkány: Fogalmam sincs. De majd ő kitalál valamit!

Brekit bezárják, a börtön rácsán kattann a lakat. Vége az első felvonásnak

Második felvonás

Folyópart. Napsütés. Susog a szél, susog a nád. Vakond és Vízipatkány a csónakban ringatóznak

Vakond: Nincs szebb, mint ez a nyugalom. Csobog a víz, susognak a levelek... nem is tudom, hogy élhettem én odalent a sötétben?

Vízipatkány: Bizony szép itt. Tudod, mindig úgy érzem, van az egész mögött valami nagy titok. Az nem lehet, hogy a dolgok csak úgy maguktól legyenek ennyire szépek! A szél pont annyira fúj, hogy a nád susogjon... vajon ki találta ki ezt ilyen jól? Mert hát hol is van az a susogás? A szél susog? Magában nem tudna susogni. A nád susog? Az sem nem tudna, ha nem fújna a szél. De így együtt ők a susogás.

Vakond: Igen, és az egész valahogy olyan félelmetesen nagy! És ebben a félelmetesen nagyban milyen sok kicsiség van! A füvek... meg a falevelek... meg a bogarak...

Vízipatkány: Egyszer láttam valakit. Nagyon magas volt. Hajnal volt, éppen kelt föl a nap. Az a valaki a nádasban állt és fújta a sípját. De ha közelebb mentem hozzá, eltűnt. Akkor megint csak a sípot hallottam. Megint megláttam, megint eltűnt. Ragyogott a szeme és mintha hívott volna. Nagyon magas volt, de úgy lépkedett, mintha nem is volna súlya ... Tudod, azt hiszem, ő csinálja itt körülöttünk ezt az egészet.

Vakond: Ezt a sok szépet? Ő fényesíti a leveleket? Ő élezi a fűszálakat?

Vízipatkány: Nem tudom. Azt hiszem, ő csinálja azt, amit érzünk. Ezt az egész, folyóparti varázslatot.

Csönd. Fényváltás

Vakond: Csak szegény Breki hiányzik.

Vízipatkány: Napok óta senyved abban a sötét tömlőben.

Vakond: Bizony, én tudom, milyen az a sötét! Ha visszagondolok a saját kis lakásomra a föld alatt... De azért az mégiscsak az enyém volt. Bezzeg most az sincs meg.

Vízipatkány:Szerintem a menyétek miatt omlott be.

Vakond: Gondolod?

Vízipatkány:Igen. Biztosan kellett nekik az a terület. Ezek mindent maguknak akarnak. Azt hallottam, hogy mostanában Breki kastélyára fáj a foguk.

Vakond: Nem vehetik el tőle csak úgy!

Vízipatkány:Ezek teljesen gátlástalanok. Azt hiszik, nekik mindent szabad. Odamennek és beköltöznek. Aztán győzzed megmagyarázni nekik, hogy nincsen joguk hozzá.

Vakond: Gondolod, hogy kiengedik valamikor? Húsz évre ítélték szegényt. Addigra megöszül.

Vízipatkány:Nincs is haja. Nem tud megöszülni. Egy békának nincs haja.

Vakond: Hát akkor kinő a szakálla.

Vízipatkány:Te láttál már szakállas békát?

Vakond: Húsz év az akkor is nagyon sok.

Vízipatkány:Én régebben ismerem Brekit, mint te. Fogadni mernék, hogy hamarosan együtt bosszankodunk valami újabb bolondériáján.

Fényváltás. Breki a börtönben

Breki: Szegény Breki! Most aztán megkaptam! Ez azért mégiscsak túlzás! Nem is bántottam senkit! Ők is összetörték az én lovaskocsimat - én is összetörtem az ő autójukat. Pont kvittek volnánk, de nem, őket senki sem csukta börtönbe, csak engem! Bizony, őket senki sem jelentette fel! Mert vannak nemes szívű kárvallottak is, akik nem szaladnak minden csip-csup ügygel a rendőrségre! Hova jutnánk, ha mindenkit leültetnének, aki kölcsönvesz egy autót? Még ha össze is töri, na

bumm! Nincs igazság a földön! És különben is, mit képzelnék ezek, hát mit fogok én itt csinálni húsz évig? Az én intellektusommal? Az én képességeimmel? Hát jó ez Angliának? Hogy legjobb, legszebb képességű fiai börtönben sínylődnek? És mi az, hogy húsz évig? Annyi év nincs is! Engedjenek ki! Ártatlan vagyok! Ártatlan! Tütű! Tütű! Pup, pup, pup!

Kis szünet

Mindennek vége. Illetve hát Brekinek vége, és ez ugyanazt jelenti. A népszerű és jóképű Brekinek, a gazdag és barátságos Brekinek, a szabad léleknek, a gondtalannak, vége, vége, vége! Talán mégis igazságos ítélet volt. Méltó módon bűnhődöm. Elloptam azt a gyönyörű autót, tütű, tütű, és sértegettem a hatóságot, a rendőröket, jaj, de undok alakok voltak, pfuj, pfuj, és a bírót is, nahát az aztán egy kövér, ostoba állat, akarom mondani ember! Milyen meggondolatlan voltam. Most aztán itt ülök ebben a randa és sötét és nyirkos börtönben, míg csak az emberek, akik valaha büszkék voltak, hogy ismertek engem, tökéletesen meg nem feledkeznek rólam! Ó, jaj, a bölcs öreg Borz, hát nem megmondta előre! Jaj, az okos és intelligens Vizi és a jószándékú, ámbár kissé lassú felfogású Vakond! Mind csak a javamat akarta! Milyen bölcsek is vagytok, barátaim, milyen megfontoltan ítélték az emberek és a dolgok felől! Ó jaj, boldogtalan és elhagyatott Breki, ó jaj neked!

Csikorog a zár, belép a börtönőr lánya, Susy

Susy: Breki...

Breki: Ki az?

Susy: Csak én vagyok, Susy, a börtönőr lánya. Az apám bement a városba, gondoltam, örülsz, ha hozok neked egy kis töltött káposztát...

Breki: Töltött káposztát?

Susy: Töltetlent kellett volna?

Breki: Ez attól függ, mivel van töltve.

Susy: Mindenfélével.

Breki: Mindenfélével? Az jó. Szeretem a mindenfélével töltött káposztát. Bár nagyon szomorú vagyok, elment az életkedvem és elment az étvágyam is.

Susy: Ha itt maradok és beszélgetek veled, talán jobb kedved támad és az étvágyad is megjön.

Breki: Ez igazán nagyon kedves tőled, de az étvágyam egy életre elment, amikor bezártak ide, erre a sötét helyre. Felháborító igazságtalanság! Velem nem érdemes beszélgetni. Nekem már végem. Sose látom többé Békafalvát. Sem a folyót. Nem hallom többé a szél susogását a fűzfák között. Nem látom többé, ahogyan reggelenként a fény lassan elárasztja az egész vidéket. Az emberek mind el fognak feledkezni róla, hogy valaha is éltem. Már felém se néznek.

Susy: Épp most néztem feléd. Azért jöttem, hogy enni adjak neked és egy kicsit beszélgessünk.

Breki: Nem akarok enni. Te is el fogsz feledkezni rólam.

Susy: Ezt elég nehéz így előre megmondani. Egyelőre nem feledkeztem el rólad.

Breki: Hát ez igaz. Ideadnád a töltöttkáposztát?

Susy: Akkor mégis eszel egy kicsit?

Breki: Hát... megszagolnám. Régen nem éreztem már káposztaillatot.

Susy: Tessék.

Breki: Hát, nem is tudom.... megkóstolom.

Falja az ételt, közben tovább beszélgetnek

Susy: Szóval ízlik?!

Breki: Ezt ilyen hamar nem tudom megállapítani... Még egy kicsit kóstolgatnom kell.

Susy: Mesélj nekem Békafalváról!

Breki: Az a világ legszebb helye. És ott áll a világ legszebb kastélya. A folyóparton.

Susy: Látom, ízlik.

Breki: Többet nem hoztál?

Susy: Gondoltam, nincs étvágyad.

Breki: Nincs. Étvágyam az tényleg nincs. De azért éhes vagyok.

Susy: Estére többet főzök, jó?

Breki: Az jó lesz, mert ez mindjárt elfogy.

Susy: Mesélj a kastélyodról!

Breki: A kastélyom. Na igen. Kastély magányos úriemberek számára. Egyedi kivitelezés. Alapjai a tizennegyedik században épültek, de az épület el van látva minden modern kényelmi berendezéssel. Korszerű fürdőszobák, korszerű fűtés. Öt percnnyire a templomtól, háromra a postától és a golfpályától. Méltányos árért

Susy: Micsoda alak vagy! Nem akarom megvenni.

Breki: Én sem akarom eladni. Csak gondoltam, érdekelnek a részletek.

Susy: Nem ezek a részletek érdekelnek. Milyen ott az élet?

Breki: Milyen? Nagyszerű! Szabadság van és jókedv. Össze szoktunk jönni a barátaimmal egy kis csevegésre. Télen ülünk az asztal körül, nyáron kirándulunk a környéken. Régebben csónakkirándulásokat tettünk a folyón. Később lovas kocsin jártuk be a vidéket. Egy ideje áttértünk az autókirándulásokra.

Susy: Igen, erről hallottam.

Breki: Hát persze! Hogy is ne hallottál volna. Azért senyvedek itt. A szabadságvágyam miatt. Én mindig azt hittem, hogy Anglia egy szabad ország! De most nem érzem annak.

Susy: Szeretnél kiszabadulni innen?

Breki: Hát hogy ne szeretnék! El tudod képzelni, hogy akad olyan intelligens béka a világon, aki ne akarna kiszabadulni innen?

Susy: Ugyanis eszembe jutott egy lehetőség.

Breki: Kegyelmi kérvény?

Susy: Ugyan. Azt elutasítanák. Odafront nem olyan megértőek az emberek, mint ideleent. Nem látnák be, hogy te nem is akartál lopni. És hogy végül is nem bántottál senkit. És hogy éppen ezzel az autóval törték össze a kocsidat.

Breki: Te ezt mind tudod?

Susy: Te mesélted. Hetek óta hallgatom a sirámaidat, és azt hiszem, igazad van. Veled tényleg felháborító igazságtalanság történt. Neked innen ki kell szabadulnod. Ez neked egyszerűen jár.

Breki: És akkor mit tegyek?

Susy: szökj meg.

Breki: Megszökni? Ez nagyon jó! Jó kalandos. Susy, te vagy az én emberem! Milyen kár, hogy ember vagy! Ha béka volnál, elvinnék feleségül. Gondolod, ha megcsókollak, visszaváltozol békává?

Susy: Nem hiszem, mert azelőtt is ember voltam.

Breki: Na jól van, akkor nem csókollak meg. Mondd, mire gondolsz.

Susy: Idefigyelj, Breki. Van nekem egy nagynéném, aki mosónő.

Breki: Nem tesz semmit. Nekem is sok nagynéném van, és sokkal jobban tennék, ha elmennének mosónőnek.

Susy: Maradj csöndben egy pillanatra. Az a baj, hogy túl sokat beszélsz, én meg próbálok gondolkodni, és összezavarsz. Szóval van egy nagynéném, aki mosónő. Ő mos az egész börtönre. Tudod, megpróbáljuk így családon belül elintézni az összes fizető munkát, ugye megérted. Hétfőn reggel elviszi a mosnivalót és péntek este visszahozza a tiszta ruhát. Pénteken, vagyis ma. Nem sokára itt lesz. Na most a következő dolog jutott eszembe. Te nagyon gazdag vagy - legalábbis mindig ezt mondtad -, ő pedig nagyon szegény. Néhány font nem sokat számít neked, neki viszont rengeteget jelentene. Azt hiszem, ha megfelelően volna tálalva neki a dolog, megegyezhetnél vele. Átöltöznél a ruhájába, fölvennéd a kalapját, és kísétálhatnál a börtönből, mint afféle hivatalos személy, vagyis hivatásos mosónő. Úgyis nagyon hasonlítasz rá több dologban is. Különösen az alakotok hasonlít.

Breki: Egyáltalán nem hasonlít az alakunk. Nekem nagyon is elegáns alakom van - békának legalábbis tökéletes vagyok.

Susy: Mosónőnek a nagynéném is tökéletes. De csak csinálj, amit akarsz. Te gögös és hálátlan állat, az alakoddal vagy elfoglalva, amikor én megsajnállok és segíteni akarok neked!

Breki: Igen, igen, és tényleg köszönöm! De hát gondolj bele, egy Békafalvy Béka, egy igazi gentleman mégsem sétálthat a világban mosónőnek öltözve!

Susy: Nem. Valóban. Itt is maradhatsz, mint Békafalvy Béka. Azt hittem, jobban szeretnél inkább üldögelni a kastélyod kertjében vagy kocsikázni a barátaiddal.

Breki: Te egy jószívű, kedves és okos lány vagy, én pedig tényleg gögös vagyok, és ráadásul eléggé hülye is. Mutass be kérlek, tiszteletreméltó nagynénédnek, és meg vagyok győződve, hogy a nevezett hölgy és jómagam mindkét fél részére megnyugtató módon tudunk majd üzletet kötni.

Fényváltás. Belép a mosónő, Betty néni. Kezében a mosott holmi egy hatalmas lepedőbe bugyolálva

Susy: Már jön is! Hogy van, Betty néni?

Betty néni: Na most mondd meg, Susy, hogy is lehetnék? Vagyok ugye hatvankét éves. Van ugye hatvankét unokám. És keresek ugye hatvankét fontot. Ezt add össze!

Breki: Háromszor hatvankettő. Szorozni kell, nem összeadni.

Betty néni: Ez kicsoda? Ez a ronda alak?

Susy: Betty néni drága, ez egy nagyon finom úr.

Betty néni: Van mosnivalója?

Breki: Magának nincs. Majd máskor megválogatja a szavait. Így beszélni velem!

Susy: Betty néni, adódna itt egy kis pénzkereset. Ha elég bátor vagy hozzá.

Betty néni: Hát amennyit én keresek, úgy látszik, inkább gyáva vagyok. Miről van szó?

Susy: Le kéne vetköznöd.

Betty néni: Hogy mi? Mit képzelsz, te lány? Mondom, hogy hatvankét éves vagyok!

Susy: Nem úgy értettem. Ruhát kellene cserélned ezzel az úrral, azután megkötöznénk és ő elmenne.

Betty néni: Hihetetlenül jó üzlet! Valami jobb nincs?

Breki: Na idefigyeljen, jobb lesz, ha gyorsan megértjük és elfelejtjük egymást. Én adok magának száz fontot, meg ezt a gyönyörű ruhát, ami rajtam van. Maga pedig ideadja a magáét. Én a maga ruhájában megszököm és magát itt hagyom megkötözve. Mindenki azt fogja hinni, hogy akarata ellenére vettem el a ruháját, hogy megszökjek innét. Maga pedig keres száz fontot.

Betty néni: Százhatvankettőt.

Breki: Miért százhatvankettőt?

Betty néni: Mert hatvankettővel jobban tudok számolni. Az olyan szép kerek.

Breki: Akkor százhatvankettőt. Na rajta!

A mosónő leteszi a mosott holmit, leveszi a köpenyét és a kalapját

Susy: Breki, most rajtad a sor! Vedd föl ezeket itt.

Breki: Ez nem jön rám.

Susy: Hát akkor vedd le a zakódat és a mellényedet.

Breki leveszi a zakóját és a mellényét, fölveszi a köpenyt és a kalapot. Tökéletes mosónő. Betty néni felveszi Breki ruháját.

Breki: Elég jól nézek ki?

Susy: Remekül. Akkor most kötözzük meg Betty nénit.

Megkötözik

Breki: És most mehetek?

Susy: Isten veled, Breki! Szerencsés utat! Vigyázz magadra!

Breki: Ne kívánj tőlem lehetlent. Nem szoktam vigyázni magamra. De többnyire szerencsém van.

Susy: Kivéve, amikor autóba ülsz.

Breki: Majd igyekszem elkerülni őket. Tudod, Susy, én mindennek ellen tudok állni, csak a kísértésnek nem.

Susy: Hát akkor Isten veled.

Breki: Köszönök mindent, amit értem tettel! Nagyon finom volt a töltött káposzta is!

Fényváltás. Breki a börtön folyosóján lopakodik. Ez lehet pl. a nézőtéri járás

Börtönőr: Hová, hová, szép kisasszony?

Breki: Viszem, viszem a ruhát, ruhát!

Börtönőr: És miért mond mindent kétszer?

Breki: Maga is kétszer kérdezte, hová megyek! Én meg kétszer is megmondtam, megmondtam.

Börtönőr: Maga nagyon szellemes.

Breki: És főleg szép, igaz?! Na pá, mennem kell, kis hadnagyom!

Breki megérkezik a vasútállomásra. Látjuk a pénztárt és a mozdonyt, hallunk egy hangosbemondót. A pénztár előtt hosszú sor áll. Breki behajol a pénztáráblakon. Közben a mellényzsebét keresi, de hiába, a mellényt a börtönben hagyta

Breki: Kérek egy első osztályt Békafalváig.... Igen, nemdohányzót... Mennyi? Máris. Azonnal. Oppardon. Rögtön. Egy fél pillanat. Itt kell lennie. Mindjárt meglesz. Kis türelmet.

Pénztáros: Álljon félre, asszonyom! Mások is akarnak utazni!

Egy nő: Elmegy a vonatom!

Egy utas: Nincs is pénze!

Breki: Felháborító! Mit képzelsz? Ellopták a pénztárcámat... a mellényemmel együtt.

Egy utas: Haha! Hallották! Ez a mosónő mellényt hord! Zsebórája nem volt, asszonyom?

Breki: De igen, zsebóráim is volt! Akarom mondani, nem volt... Istenem, Istenem, elvesztem. Mi lesz így velem, jaj nekem.

Breki kiáll a sorból és leül a színpad szélén, pityereg. Belép a Mozdonyvezető

Mozdonyvezető: Miért sírsz, kislány?

Breki: Még hogy kislány! Hogy beszél velem!

Mozdonyvezető: Jól van, no, csak vicceltem, asszonyom.

Breki: Még hogy asszonyom!

Mozdonyvezető: Miért, mit mondjak, talán uram?

Breki: Jaj ne, azt inkább ne mondja.

Mozdonyvezető: Na ugye. Na ki vele, mi baj.

Breki: Tudja, uram, én egy szegény, boldogtalan mosónő vagyok, elvesztettem minden pénzemet, nem tudom kifizetni a jegyet, és egyszerűen haza kell érnem ma estére és nem tudom, mit csináljak. Jaj Istenem, jaj, Istenem!

Mozdonyvezető: Hát ez nagy baj. Elvesztette a pénzét... nem tud hazamenni... otthon meg várják a gyerekek, igaz? Hány gyereke van, ha meg nem sértem?

Breki: Amennyit csak akar! Négy? Vagy öt? Éhesek lesznek szegénykék... gyufával fognak játszózni... fölborítják a petróleumlámpát... pedig olyan szép a lángja... szegény kis ártatlanok... és biztosan verekedni fognak... szóval nagy baj lesz, előbb-utóbb nagy baj lesz!

Mozdonyvezető: Na idefigyeljen, asszonyom. Szerintem tudunk ezen segíteni. Maga ugye mosónő.

Breki: Mosónő, mosónő. Abszolút mosónő. Perfekt.

Mozdonyvezető: Nna. Én meg ugye mozdonyvezető vagyok.

Breki: Mozdonyvezető? Nem is látszik magán!

Mozdonyvezető: Dehogynem. Éppen erről van szó. Ez bizony meglehetősen piszkos munka. Rengeteg inget mocskolok össze. És a párom alig bírja egyedül mosni őket. Nna. Ha maga megígéri, hogy otthon kimossa egy-két holmimat, én elviszem magát a vezetőfülkébe. Persze ez szabálytalan, de legalább izgalmas. Jó lesz így?

Breki: Nagyszerű! Nagyszerű! Uram, ha tudná, milyen hálás leszek! Kitűnő mosónő vagyok, kimondottan híres. Én úgy kimosom a maga ingeit, de úgy akár bálba mehet bennük!

Mozdonyvezető: Akkor beszállás! Mindjárt indulunk! Várjon csak! Mi az a bál?

Breki: Hát... az olyan... elegáns dolog. Hölgyek, urak.

Mozdonyvezető: Hölgyek, urak? Cselgáncs?

Breki: Nem cselgáncs, elegáncs.

Mozdonyvezető: Maga biztos benne, hogy tudja, miféle ingeket hord egy ilyen magamfajta mozdonyvezető?

Breki: Hát a részletekről talán még informálódnom kell.

Mozdonyvezető: Mintha nem egészen beszélénk egy nyelven. Na mindegy. Indulás!

Elindul a vonat

Mozdonyvezető: Nna. Jól megyünk, igaz? Ez egy nagyszerű mozdony. Nem annyira jó, mint az a híres magyar 424-es, de azért jól bírja szusszal.

Breki: (*ugrál*) Remek! Gyorsabban! Gyorsabban! Nagyon jó! Bravó, masiniszta! Annyi inget mosok magára, amennyit csak akar!

Mozdonyvezető: Furcsa nő maga, hallja! Úgy ugrál itt, mint valami béka. Ne ugráljon, nem vagyunk színházban. Maradjon nyugton egy kicsit! Valami furcsa zajt hallok! Nem értem. Ma este mi vagyunk az utolsó járat ezen a vonalon, és mégis meg mernék esküdni, hogy jön utánunk valaki!

A Mozdonyvezető fölmászik a szeneskocsi tetejére, onnan néz hátrafelé. Egy mozdony jön utánuk, tele rendőrökkel, börtönőrökkel

Breki: Utánunk? Azt mondja, jönnek utánunk? Miért jönnének?

Mozdonyvezető: Jönnek. Egy mozdonyon jönnek. Sokkal gyorsabbak, mint mi, mert nem vontatnak kocsikat. Csak egy mozdony jön. És tele van rendőrökkel. A gumibotjukat lengetik! Meg börtönőrökkel, akik a lándzsájukat rázzák. Meg titkosrendőrökkel! Azok a sétapálcájukkal fenyegetnek. Láthatóan azt akarják, hogy álljunk meg.

Hangok: Álljanak meg! Stop! Adják ki a békát!

Breki: (*térdre esik*) Jaj, mentsen meg engem, kedves mozdonyvezető úr! Mindent bevallok. Én nem az az egyszerű mosónő vagyok, akinek látszom. Egyetlen gyerek sem vár rám otthon, sem kis ártatlanok, sem mások. Én Békafalvy Béka vagyok, maga a jól ismert és a gyerekek körében különösen népszerű Békafalvy Béka, földbirtokos és autóversenyző. Rendkívüli képességeimnek és ravaszságomnak köszönhetően megszöktem Anglia legszigorúbban őrzött börtönéből, ahová az ellenségeim juttattak; és ha az a mozdony utólér minket, akkor engem megint láncra vernek, és szalmaágyon kell aludnom húsz évig, nekem, a szegény, boldogtalan és ártatlan Békafalvy Békának! És akkor még húsz éven át itt kell ülniük a nézőknek is, ha meg akarják tudni, mi történt velem az után, hogy kiszabadultam a börtönből!

Mozdonyvezető: Mondd meg, mi az igazság. Miért zártak be?

Közben szemet lapátol a mozdonyba

Breki: Nem volt nagy ügy. Kölcsönvettem egy autót, amíg a tulajdonosa ebédelt. Amíg evett, addig úgysem volt szüksége rá. Nem akartam ellopni, éppen elég pénzem van, hogy vegyek egyet, ha kedvem tartja. De hát az emberek, és különösen a bírák és esküdtek olyan szigorú nézeteket vallanak az ilyen meggondolatlanságokkal kapcsolatban. Húsz évre ítélték! Húsz évre!

Mozdonyvezető: Hát, ami azt illeti, bizony elég rosszul viselkedtél. De húsz év, az egy kicsit sok. Mennyit töltöttél le belőle?

Breki: Hát legalább tizet ... úgy értem, legalább tíz napot... de lehet, hogy többet.

Mozdonyvezető: Nna, vegyük úgy, hogy megbűnhödtél. Megígéred, hogy nem veszed kölcsön többé mások autóját?

Breki: Meg. De mindjárt utólérnek!

Mozdonyvezető: Ne süss. Ami engem illet, nem szeretem, ha a rendőrök meg akarják állítani a mozdonyomat. Szeretem magam eldönteni, hogy mikor állok meg és mikor nem. Azon kívül nem bírom nézni, ha egy állat elsírja magát. Úgyhogy fel a fejjel, és tegyük rá még egy lapáttal! Most úgylis egy alagúthoz közeledünk. Ott nem mernek a közelünkbe jönni. Az alagút után majd hirtelen lefékezek, te leugrasz a vonatról, és utána megint felgyorsítok. Felőlem addig jönnek utánam, ameddig csak akarnak. Itt van a közelben a folyó, annak mentén könnyen hazatalálsz akár gyalog is. De hátha fölvesz egy bárka.

A mozdony teljes gőzzel rohan. Sípolás, teljes sötét, fékcsikorgás, hatalmas zaj. Végül minden elcsöndesedik. Fényváltás

Breki: Hát ez jól sikerült. Elmentek. És most mit csinálunk? Vajon hol vagyok? Akárhol vagyok is, jobb helyen vagyok, mint odabent a börtönben. Most mindenesetre kipihenem a ma esti fáradalmakat és alszom egyet. Ma már sajnós úgyszem érek haza. Reggel pedig szépen ki fog sütni a nap, és akkor nekem jó kedvem lesz. És ha jó kedvem van, akkor újra én vagyok a rettenthetetlen Breki, az Országutak Réme! És majd reggel, összes kiváló elmebeli képességem birtokában, valahogyan csak hazajutok!

Fényváltás. Vakond és Vízipatkány a Békafalvy kastélyban

Vakond: Te Vizi, én félek.

Vízipatkány:Én is.

Vakond: Ezek a menyétek nem tréfálnak. Ha ezek megtudják, hogy idejöttünk vigyázni Breki kastélyára, utánunk jönnek.

Vízipatkány:Ebben van valami. Szerintem el akarják foglalni a kastélyt. Nekik igazán kapóra jött, hogy Brekit lecsukták.

Vakond: És akkor mit csinálunk?

Vízipatkány:Ha elfoglalják?

Vakond: Hát már előtte. Amikor idejönnek és megvernek minket.

Vízipatkány:Szerintem nem vernek meg.

Vakond: Nem olyan erősek?

Vízipatkány:Dehogynem. De nem várjuk meg, hogy megverjenek. Ha idejönnek, eliszkolunk. Arra tettünk fogadalmat, hogy vigyázunk a kastélyra. Arra nem tettünk fogadalmat, hogy hagyjuk magunkat elpáholni.

Fényváltás. Egy bárka jön a folyón felfelé. A bárkán egy asszony

Breki: Hé! Asszonyom! Hé! Hall engem? Segítsen rajtam! Hahó!

Asszony: Hallom! Jövök! Maradjon ott, amíg kikötök, asszonyom!

Breki: Hozzám beszél?

Asszony: Magához, asszonyom! Ott várjon meg!

Breki: Nem értem. Hopp, majdnem elárultam magam! Ez azt hiszi, mosónő vagyok! Köszönöm, várok!

A bárka kiköt

Asszony: Na, itt vagyok. Mondja, mi a baj?

Breki: Szép időnk van!

Asszony: Szép. Ezért kellett kikötnöm, hogy ezt közölje velem? Ezt láttam magamtól is.

Breki: Szép időnk van, akarom mondani, szép azoknak, akiknek nincsen semmi gondjuk! De képzelje csak el, hogy mi történt velem. Van nekem egy lányom, aki már férjnél van, és kaptam tőle egy levelet, hogy jöjjenek azonnal; na, hát én a legrosszabbtól féltem, ott hagytam a munkát, tudja, én üzletszerűen mosok, és vasalást is vállalok, szóval

érti, és ott hagytam a gyerekeket, mármint a többi, a kicsiket, na hát, azok aztán! Micsoda egy megátalkodott népség! És elindultam a lányomhoz, és amikor föl akarok ugrani a vonatra, akkor veszem észre, hogy ellopták a pénzem! Itt állok egy fillér nélkül, a lányom bajban, a gyerekek egyedül, és nincsen, aki segítene rajtam!

Asszony: Merrefelé lakik a lánya?

Breki: Békafalvához közel, tudja, ahol van az a gyönyörű kastély.

Asszony: Igen, ismerem, aminek a földesurát becsukták, mert autót lopott!

Breki: Még hogy lopott! Nem szokott lopni.

Asszony: Maga ismeri?

Breki: Á, nem nagyon, csak néha mosok rá, és mondhatom, talpig becsületes úriember. Ráadásul nagyon jóképű, ugye ért engem? Sokat szenvedhet szegény ott a börtönben, ahová galád módon bezárták, és ahol örülhet, ha töltött káposztát kap enni! Ő, aki a legjobb éttermekhez szokott! Szegény.

Asszony: Szóval Békafalvára megy, asszonyom.

Breki: Nagyjából.

Asszony: Na szálljon be, elviszem. Éppen a közelbe szállítom ezt a rakományt. Ott vár a férjem, mert előrement a kereskedőhöz. Legalább társaságban utazom. Vigyázzon, indulunk.

A bárka elindul

Breki: Nagyon kedves magától, hogy elvisz! Nem is tudom, hogyan hálálhatnám meg!

Asszony: Azt mondja, maga üzletszerűen mos?

Breki: Igen, mosóipari kisvállalkozó vagyok. Számlaképes!

- Asszony: Az egy nagyon jó szakma, asszonyom. Lehet vele keresni. Remélem, megbocsájtja, hogy csak így kimondom, amit gondolok.
- Breki: Az a létező legjobb szakma! Piszok mindig lesz. Az urak mind hozzám járnak. Ha fizetnének nekik, akkor se mennének máshoz. Tudja, én nagyon alapos vagyok, és magam felügyelem az összes munkát. Mosás, vasalás, keményítés! Finom, úri ingek előkészítése finom, úri estélyekhez! Minden a szemem láttára történik; sokszor magam végzem a részfeladatokat is.
- Asszony: De nyilván nem csinál mindent egymaga, asszonyom?
- Breki: Hát, vannak nálam ugye lányok, de tudja, milyenek azok... Lányok, fiatalok.... pimasz kis teremtések, na.
- Asszony: És Ön nagyon szeret mosni, ugye?
- Breki: Imádok mosni. Egyszerűen imádok. Akkor vagyok a legboldogabb, ha könyékig vagyok a dézsában. Az nekem nem gond. Valódi öröm!
- Asszony: Nahát, micsoda szerencsém van, hogy találkoztam magával! Mekkora szerencsénk van mind a kettőnknek!
- Breki: Hogy érti, asszonyom? Mire gondol?
- Asszony: Nézze, nekem alig van időm. Most is a bárkával kell foglalkoznom, a mosás meg ott vár. Alig győzöm.
- Breki: Fontosabb is, hogy a bárkával törődjek. Ne is gondoljon a mosásra, asszonyom.
- Asszony: Annyi szennyes van itt a bárkán, hogy rágondolni is rossz. Ott bent a kabin sarkában. Ha kimosná azt a néhány legszükségesebb darabot! Magának igazi öröm, nekem igazi segítség! Mind a ketten jól járunk. Szóval van ott dézsa, edény, szappan, vödör - mindent megtalál. És akkor legalább nem lesz kénytelen itt unatkozni és ásítózni mellettem, hallgatni, ahogy fecsegek.

Breki: Esetleg ideadhatná nekem a kormányt, én vigyáznék a hajóra, maga addig nyugodtan kimoshatja az egészet! Még esetleg neadjisten elrontaná valamit.

Asszony: A kormányt? Nem olyan könnyű egy bárkát jól elkormányozni! Csak nyugodtan mosson. Mosson kedvére. Maga mos, mert maga azt imádja, én pedig kormányzom a bárkát, hogy ne kerüljünk bajba.

Breki: Ahogy gondolja, asszonyom, ahogy gondolja. Köszönöm a lehetőséget.

Breki kihozza a kabinból a ruhákat

Breki: Ezek azok?

Asszony: Hát persze. De nem kell mindet kimosni, csak amellyikkel szívesen foglalkozik.

Breki: Szívesen... Igen, elég nehéz választani... Érdekes, ilyet még sose láttam...

Asszony: Az egy kombiné, asszonyom. Maga nem ilyet hord?

Breki: Ó nem, nem, tudja én nagyon régimódian öltözködöm. Általában elég régimódi vagyok.

Asszony: Értem.

Breki: Mondjuk ezt... és ezt Ennyi elég lesz.

Asszony: Ó, hát ennyivel percek alatt megvan! De inkább nem szólok bele, maga a szakértő.

Breki: Ez ugye a szappan, ha nem tévedek.

Asszony: Nem téved. Maga másfélét használ?

Breki: Igen, tudja, vannak ezek a modern mosóízék.... mosószeresek

Asszony: Az előbb azt mondta, hogy maga elég régimódi.

Breki: Van, amiben régmódi vagyok, van, amiben nem. Szóval ez a szappan.
És ez

Asszony: Az a keményítő.

Breki: A keményítő... igen, a keményítővel vigyázni kell, nem szabad
főlöskégesen használni, tönkreteheti a ruhát.

Asszony: Maga bizonyára jobban tudja.

Breki rakosgatja a ruhákat jobbra-balra, mintha válogatna, tanácstalan

Asszony: A dézsa ott van bent. Meg a vödör is.

Breki: Jaj, köszönöm, éppen akartam kérdezni. És a víz?

Asszony: A folyóban.

Breki: Ja persze, persze. Hát akkor lássunk neki.

Breki kihozza a dézsát és a vödröt, vizet húz, azután mosni kezd. Réműletes látvány

Asszony: Minden rendben?

Breki: Igen... nagyszerű.... nagyon élvezem!

Asszony: Nem kéne több vizet húznia? Ha akarja, segíték!

Breki: Á, nem... tudja, a takarékoság az alapelvem... takarékosan bánok a
vízzel is, a szappannal is...

Asszony: De azért a ruhák tiszták lesznek, igaz?

Breki: Hát már hogyan lennének!

Asszony: Na csak azért.

Breki: Ezzel az inggel itt már meg is vagyok...

Asszony: Öblíteni nem szokott?

Breki: Nem, az árt a ruhának.... tudja, nemrég tudományosan kimutatták, hogy ha egy mosószernek megvan az a bizonyos mélymosóhatása, akkor a liposzómák úgyis helyreállítják a ruha ph-értékét és akkor az öblítés, tisztán tudományos szempontból tökéletesen felesleges¹.

Asszony: Na idefigyeljen. Figyelem ám magát. Maga úgy mosónő, ahogyan én király vagyok. Sejtettem abból az öntelt hangból, ahogyan beszélt, hogy maga még sose mosott ki semmit, talán még egy zsebkendőt se! Szép kis mosónő, mondhatom. Na mondja meg az igazat.

Breki: Maga közönséges nulla, maga bárkalakó penészvirág, hogy mer így beszélni egy úriemberrel? Hát tudja meg, hogy én éppenséggel béka vagyok, sőt, én vagyok a köztiszteletben álló Békafalvy Béka! Igaz ugyan, hogy most pillanatnyi pénzzavarban vagyok, de ez magát nem jogosítja fel arra, hogy így beszéljen egy úriemberrel!

Asszony: Jesszusom! Tényleg! Ahogy így jobban megnézem! Egy undorító, csúszómászó, nyálkás béka! Pfuj! Az én gyönyörű, tiszta bárkámon! Na nem. Tűnjön el innen, de gyorsan! Segíték!

Az asszony belöki Brekit a vízbe, a bárka elúszik

Fényváltás. A Hermelin, a Főgörény és a Főmenyét rohamot vezényel a kastély ellen

Hermelin: Ütött az óra! Eljött a mi időnk! A kastélyra csak az a bolond Vízipatkány és az az ugribugri kis Vakondok vigyáz! Indulhatunk!

Főgörény: Meghódítjuk! Beköltözünk!

Főmenyét: És mienk lesz az éléskamrája!

Hermelin: És a borospincéje!

Főgörény: Na most lesz nemulass!

Hermelin: És azután mulatunk.

¹ A szerző szándéka szerint ez a mosási jelenet afféle színészi jutalomjáték. Direkte biztatnám a színészt, hogy ahol az itt leírtaknál nagyobb marhaság jut az eszébe, alkalmazza bizvást, a rendező és a szerző minél nagyobb bosszúságára és a nézők örömeire!

Fényváltás. Breki a folyóparton

Breki: *(kimászik a partra, csuromvizes)* Ezt még megkeserülöd! Így bánni velem! Egy intelligens úriemberrel, aki dolgoztam rád, te piszok! Na sebaj, lesz ez még másképp is, csak érjek végre haza! Igazán nem csak bárkával lehet utazni! Micsoda egy tákolmány volt ez, jó, hogy föl nem borultunk! Még hogy mossak! Még hogy én! Mossak! De vajon mit értett az alatt, hogy öblítsek? Azt nem nagyon értettem. Szerencse, hogy ilyen szépen süt a nap. Ilyen jó időben majd csak jár erre valaki és segít hazajutnom!

Az ismerős autó ismerős zaját halljuk messziről

Breki: Nem hiszek a fülemnek.... Tütü... tütü... pup, pup, pup. Hoppá! Hiszen ezek utánam jönnek! Jaj! Bajban vagyok! Végem van! Oda a jövőm! Börtön, láncok, száraz kenyér! Maximum töltött káposzta. El kellett volna bújnom. Már késő. Szegény Breki! Jobb sorsot érdemelnél! Elájuljak? Elájulok.

Elájul. Érkezik az autó, fékez

Sofőr: Főnök! Egy nő fekszik az úton!

Kislány: Segítsünk rajta!

Papa: Nem tudom, mit tehetnénk.

Kislány: Vigyük be a városba!

Papa: Nagyon okos gondolat.

Mama: Szegény asszony. Úgy látom, egy szegény, öreg mosónő. Csurom vizes szerencsétlen.

Sofőr kiszáll, odamegy Brekihez

Sofőr: Föl tud állni, asszonyom?

Breki: Föl... ha segít... jaj.. jaj...

Sofőr: Jöjjön, bevisszük a városba.

Breki: Jaj, köszönöm... Tudja, elég, ha Békafalváig elvisznek... Éppen ott volna dolgom... A lányomhoz megyek...

Sofőr: Tessék, üljön ide mellém.... Vigyázzon, indulunk.

Az autó elindul, Breki a sebességtől felvidul

Mama: Nézzétek csak, mintha már jobban volna!

Papa: Jobban van, asszonyom?

Breki: Igen, igen... Ez az autózás úgy látszik, jót tesz az idegeimnek. Nagyon köszönöm!

Sofőr: Egy órán belül ott vagyunk.

Breki: Mondja, uram... tudja, úgy érzem, ez az autózás tényleg nagyon jót tesz nekem... Esetleg megengedné, hogy egy kicsit vezessem az autójukat?

Sofőr: Nahát! Főnök, mit szól ehhez?

Papa: Nekem tetszik! Remek asszony maga! Próbáljuk ki! Csak óvatosan!

Breki: Jaj, nagyon óvatos leszek! Mindig nagyon óvatosan vezetek.

Mama: Mindig?

Breki: Tudják, az egyik megbízóm néha kocsin szállíttatja hozzám a mosást... ugyanis mosónő vagyok... és egyszer-kétszer megengedte, hogy kipróbáljam az autóját!

Kislány: Mama, engedjük meg neki! Mama!

Papa: Na jól van, tessék, próbálja ki! Tóbiás, adja át a helyét!

Sofőr: Uram, én leveszem a kezem az autójáról!

Mama: Tóbiás, tegye, amit a férjem mond!

A sofőr lassít, megáll, átadja a helyét

Breki: Köszönöm, köszönöm! Jaj, de jó!

Papa: Csak óvatosan!

Breki egyre gyorsabban vezet

Breki: Még hogy óvatosan! Én vezessek óvatosan! Én vagyok Békafalvy Béka, az Országutak Réme, a rettenthetetlen Breki! Hajrá! Hát nem élvezik a sebesség mámorát? Rohanunk! Ez az! Tütű, tütű, pup, pup, pup!

Mind: Segítség! Közveszélyes örült! Segítség!

*Az autó belerohan egy fába, az utasok szanaszét repülnek, Breki elszalad.
Fényváltás*

Vízipatkány: Breki, te vagy az!?

Breki: Vizikém, segíts rajtam! Rejts el! Ments meg!

Vízipatkány: Hogy nézel ki, te szerencsétlen? Most azonnal fölmész az emeletre, leveszed ezt a rongyot, amiben úgy festesz, mint egy részeges mosónő, megmosakszol, fölveszel egy normális ruhát, mondjuk valamelyik öltönyömet, és igyekszel úgy viselkedni, mint egy úriember, ha ugyan képes vagy rá, mert én még életemben nem láttam ilyen mocskos, zülött alakot, mint amilyen te vagy! Szóval kiszabadultál.

Breki: Bajban vagyok... Nagyon igazságtalanul bántak velem... Meg kell állapítanom, hogy minden ellenkező hiedelmem dacára, az emberek mégiscsak gonoszak.

Vízipatkány: Szóval autóztál. Na idefigyelj. Én igazán nem azért mondom, én nem akarlak bántani, és főleg nem akarlak kitanítani. De a fecsegésből elég. Ne vitatkozz! Öltözz át. És csak gondolj bele, hogy viselkedsz folyton.

Breki: Hogy viselkedtem? Mint egy hős!

Vakond: Igen, Breki, nagyon büszkék vagyunk rád! Hogy szabadultál ki?

Vízipatkány: Te most hallgass. (*Brekihez*) Csak magadnak köszönheted, hogy bebörtönöztek. Gondolod, hogy én szívesen hallottam, hogy mi mindent beszéltek rólad? És alighogy kiszabadultál, ismét bajba keveredtél! Csak rád kell nézni! Hát lehet téged komolyan venni?

Breki: Mi öröme van az életben egy szegény mosónőnek, most mondd meg nekem? Egy kis autóvezetésre vágytam.

Vízipatkány: És ráadásul csurom vizes vagy, te szerencsétlen.

Vakond: Egy kis autóvezetésre vágyott szegény. Én megértem. Néha én is úgy vágyom rá, hogy egy kicsit túrhassam a földet, hempergőzzek... Ő meg autóvezetésre vágyik, hát ez igazán érthető.

Vízipatkány: Te csak ne védjed.

Breki: Ha tudnátok, mennyit szenvedtem! Micsoda megpróbáltatásokon vagyok túl és milyen fegyelmekkel viseltem őket! És ahogyan megszöktem! És az az álöltözet! Milyen okosan terveztem el és milyen remekül valósítottam meg azt a szökést! Mondhatom, büszkék lehetek rám, barátaim!

Vakond: Ó, Breki, milyen nagyszerű vagy!

Breki: Bizony, bizony, micsoda mélységekből szabadultam én! Börtönbe dugtak - megszöktem! A folyóba löktek - partra úsztam! Nagyon okos vagyok és nagyon ügyes, hiába. És tudjátok, mit csináltam most legutóbb? Na várjatok csak, mindjárt elmesélem ... Vagyis inkább menjünk el hozzám, és majd otthon mondom el. És közben vendégül látlak titeket, eszünk valami finomat ... iszunk egy teát, elszívunk egy szivart, mint a régi szép időkben

Vakond: Jaj, Breki

Vízipatkány: Breki, egy pillanat ...

Breki: Bizony, bizony, tulajdonképpen elegendem van a kalandokból. Ezentúl nyugodt és békés, kifejezetten tiszteletreméltó életet akarok élni. Néha

majd körbesétálom a birtokomat, egy kicsit kertészkedem, meg ilyesmi. Addig is kéne nekem valami száraz ruha. Tudsz valamit adni?

Vízipatkány: Ott a gardrób, szolgálj ki magad. Ami tetszik, a tiéd.

Breki kimegy átöltözni

Vakond: Te Vizi, hát meg kellene mondanunk neki ...

Vízipatkány: Szegény, úgy örül, hogy itthon van ... és nem is tudja ...

Vakond: Hát ez az... Most mit csináljunk?

Vízipatkány: Majd én megmondom neki.

Vakond: Szerintem sírni fog.

Vízipatkány: Azt Brekinél sosem lehet előre tudni, hogy mit fog csinálni... A fő, hogy végre itthon van!

Vakond: Én nagyon büszke vagyok Brekire. Csak úgy megszökni, tudod... Egy igazi hős!

Vízipatkány: Én azért meghallgatnék erről a szökésről másokat is... Szerintem marha nagy mázlija van. Mindig is mázlista volt.

Breki visszajön a Vízipatkányra méretezett ruhában, ami persze borzalmasan áll rajta. Elképesztő látvány

Breki: Na, itt vagyok. Találtam egy nagyon szép kis öltönyt, engedelmeddel ezt vettem föl...

Vízipatkány: Viseld egészséggel.

Breki: Akkor mehetünk!

Vakond: Hova, Breki?

Breki: Hova, hova? Hát Békafalvára, a kastélyomba!

Vízipatkány: Azt akarod mondani, hogy te még nem hallottad, hogy ...

Vakond: Mondd, Breki, tényleg nem tudod, hogy ...

Vízipatkány: Szóval azok ott azon a csúnya, nyirkos helyen minden hírt elhallgattak előled?

Vakond: Még ezt is?

Vízipatkány: Pedig ez igazán rád tartozik

Breki: Volnátok szívesek kinyögni végre, amit ki akartok nyögni?

Vízipatkány: Breki, te tényleg nem hallottál még a menyétekről és a görényekről?

Vakond: Sőt, a Görényekről?

Breki: Dehogynem hallottam. Igen ellenszenves népség, semmi közöm hozzájuk.

Vízipatkány: Na ez az. Szóval nem hallottad, hogy

Breki: Hogy mit?!

Vakond: Hogy beköltöztek a kastélyodba!

Vízipatkány: Éppen ahogyan mondja.

Vakond: Mit beköltöztek, elfoglalták erővel!

Vízipatkány: Mi ketten őriztük a kastélyodat, amikor te amikor te, hogy úgy mondjam, eltűntél a társaságunkból egy időre... szóval amikor bajba kerültél, amiatt az izé... félreértés miatt akörül a gépjármű körül...

Breki: Amikor lecsuktak, mert kölcsönvettem azt az autót.

Vízipatkány: Na akkor.

Vakond: Akkor mi odaköltöztünk a kastélyodba, nehogy valaki még azt higgye, hogy azért, mert te egy ideig nem jössz vissza ...

Breki: De visszajöttem!

Vízipatkány: Még nem fejeztük be. Szóval egy éjjel ...

Vakond: A menyétek és a görények ránk törték az ajtót

Vízipatkány: És kivertek minket a kastélyból!

Vakond: Illetve nem vertek...

Vízipatkány: Mert mielőtt még megverték volna, jól otthagytuk őket és elszaladtunk.

Vakond: És most ők laknak benne.

Breki: Az én kastélyomban? ... Folytassátok.

Vízipatkány: És az a hír járja...

Vakond: Azt mondja a tejesember, meg a postás is, hogy

Vízipatkány: ... hogy teljes a felfordulás. Amit a kamrádban találnak, azt megeszik, a legnemesebb boraidat úgy védelik, mint a vizet, mindenféle gúnydalokat énekelnek autókról meg rendőrökről...

Vakond: Sőt, börtönökről is.

Vízipatkány: És mindenkinek azt mondják, hogy maradnak. Örökre. Mert hogy te már úgysem jössz vissza soha.

Breki: Ezek az urak tévednek. Majd én ellátom a bajukat.

Vakond: Csak az a baj, Breki, hogy tele vannak fegyverekkel. És a kapuban őrség áll. Csupa állig fölfegyverzett görény. És senki, de senki nem léphet be, csak az örök engedélyével.

Megjelenik Borz

Borz: Hm.

Vízipatkány: Hm.

Borz: Hát megjött?

Vakond: Hát meg.

Breki: Drága Borz

Borz: Csönd. Tudja?

Vízipatkány: Éppen most mondtuk meg neki.

Borz: És?

Breki: Nagyon hősiezen viseltem el a csapást, mint ahogyan már a korábbi csapásokat is!

Borz: He?

Vízipatkány: Nem hisztizett, tényleg.

Borz: Tényleg?

Vakond: Tényleg.

Borz: Szóval kiszabadultál.

Breki: Mit kiszabadultam, megszöktem! Okosan és bátran. Borzalmas helyzeteket éltem át, és egész egyszerűen úgy viselkedtem, ahogy az egy hőshöz illik. És most itt vagyok.

Borz: Semmit sem változtál. Téged kár volt börtönbe dugni. Ugyanolyan hülye vagy, mint azelőtt voltál.

Breki: Hát persze. Mindössze Anglia legjobb őrzött börtönéből szöktem meg. Én hülye. Ez minden. És megállítottam egy vonatot és a mozdonyon utaztam. Mindössze. És fél kézzel elfoglaltam egy áruszállító bárkát. És hülyét csináltam mindenkiből. De azért biztosan neked van igazad és én egy ostoba, tehetségtelen, felfújott hólyag vagyok!

Borz: Hm. És a kastélyoddal mi lesz?

Breki: Mit mi lesz? Hát visszafoglalom, hát az lesz! Odamegyek és kidobom őket! Pimasz népség! Görények! Pfuj.

Borz: A kapuig sem jutsz. Lelőnek az örök.

Breki: De hát az nem lehet, hogy csak úgy elvegyék az ember kastélyát! Minden embernek joga van a saját kastélyához. Ahová azt enged be, akit akar. És a nemkívánatos vendéget kidobja. És kész.

Borz: Na idefigyelj, Breki. Az a szerencséd, hogy az apád jó barátom volt. Nem tudom, mit szólna szegény, ha tudná, miféle ostobaságokat követ el a fia, de ez most mindegy. Van egy megoldás.

Vakond: Jaj, de jó!

Breki: Megoldás?

Borz: Maradjatok csöndben, vagy nem mondom el.

Breki: Bocsánat, bocsánat, végül is az én kastélyomról van szó.

Borz: Van egy földalatti alagút.

Breki: Nincs. Tudnék róla.

Vízipatkány: Breki, csak egy percig bírd ki és maradj csöndben!

Borz: Van.

Breki: Igen, van. És én, aki ott éltem a kastélyban, még csak nem is hallottam a létezéséről.

Borz: Nem bizony. Apád, aki remek fickó volt, és nekem nagyon jó barátom, maga mutatta meg nekem azt az alagutat. Ő fedezte föl, de nem ő építette.

Vakond: Istenem! Talán az én dédapám lehetett!

Borz: Hát kicsit szélesebb, mint egy vakondtúrás. Ott volt nyilván évszázadok óta, még abból az időből, amikor az emberekkel mindenféle kalandos dolgok történtek. Apád maga takarította ki, hogy senki se tudjon róla. És megmutatta nekem. Azt mondta: 'El ne áruld a fiamnak. A fiam nagyon jó fiú, jó szíve van, de túlságosan szeret hencegni és mindent elfecseg. Nem tudja tartani a száját. Ha valaha

nagyon nagy bajba kerül, megmutathatod neki ezt a titkos járatot - de addig hallgass róla, kérlek.'

Breki: Hát igen - tényleg folyton eljár a szám, ezt nagyon jól látta a papa. Jó, hogy nem árultad el korábban. De hogyan segít rajtunk ez az alagút?

Borz: A vidrától tudom, aki végzett egy kis felderítői munkát a kedvemért, hogy ma este hatalmas ünnepséget rendeznek a Görények és a menyétek. Annyira biztosak a dolgukban, hogy szerintem egytől egyig jól be fognak rúgni.

Vízipatkány: És az örök?

Borz: Azok a helyükön lesznek, de mi nem is a kapun át jutunk be. A titkos járat a park kerítésén kívül kezdődik, és a másik vége éppen az ebédlő melletti szobába vezet. Eredetileg nyilván szökés céljából építtette valaki, de mi most fordítva vesszük hasznát.

Breki: Az ebédlő melletti szoba? Már értem, miért nyikorgott abban a szobában a padló!

Borz: Pontosan. Ott van a lejárát. Azon fogunk előbújni. Fölfegyverkezve. És elkergetjük őket.

Vakond: Elkergetjük! Elkergetjük! Elkergetjük!

Vízipatkány: Mivel kergetjük el őket? Tele van a ház fegyverekkel.

Borz: A fegyverek odalent vannak a pincében. Ez egy elbizakodott népség. Ami pedig a mi fegyvereinket illeti ... Vakond, hozd csak be azt a ládát kintről! Hoztam egy párat.

Vakond kimegy és behúz egy ládát, ami kétszer akkora, mint ő

Vakond: Hogy te milyen okos vagy, Borz! Mindenre gondolsz!

Borz: Hát csak tessék, válogassatok. Vakond, te még ne vegyél magadhoz fegyvert, neked előbb más feladatod lesz. Vizi, a te dolgod a fegyverek kiosztása.

Vakond: Pedig én aaannnyira szerettem volna

Borz: Ne félj, nem maradsz ki semmiből. De előbb elcsalod az öröket a kapu elől, nehogy kívülről ránk támadjanak.

Vakond: Hogy csináljam?

Borz: Ezen még nem volt időm gondolkodni. Most délután négy van. Este hatig ráérsz megoldani a feladatot.

Vakond: Megoldom! Megoldom! Megbízhatok bennem.

Borz: Ti pedig addig ismerkedjétek a fegyvereitekkel. Hatkor itt találkozunk. Készülődjétek!

Borz elmegy, Vizipatkány elkezd szortírozni a fegyvereket

Vizipatkány: Egy pisztoly Borznak, egy pisztoly Vakondnak, egy pisztoly Brekinek, egy pisztoly nekem. Egy kard Borznak, egy kard Vakondnak, egy kard Brekinek, egy kard nekem. Egy gumibot Borznak, egy gumibot Vakondnak,

Vakond: Breki, kölcsönadnád nekem a mosónő ruháját?

Breki: Neked bármit! Gyere, vedd fel.

Kimennek, Vizipatkány tovább szortíroz

Vizipatkány: egy gumibot Brekinek, egy gumibot nekem. Egy jatagán Borznak, egy jatagán Vakondnak, egy jatagán Brekinek, egy jatagán nekem. Egy lándzsa Borznak, egy lándzsa Vakondnak, egy lándzsa Brekinek, egy lándzsa nekem.

Fényváltás, bejönnek az örök (görények), fölfegyverkezve

1. Görény: Ma nagy ünnepség lesz odabent, ezért különösen ébereknek kell lennünk.

2. Görény: Minket is meghívtak?

1. Görény: Nem, nekünk más dolgunk van, mi vigyázunk a hermelinekre és a menyétekre.

3. Görény: Ez nem igazság!

1. Görény: Nem kérdeztem a véleményedet. Vigyázzatok, jön valaki!

Megjelenik Vakond, mosónőnek öltözve, a ruha még mindig vizes

Vakond: Jónapot, uraim!

1. Görény: Jónapot, asszonyom. Maguknál eső volt?

Vakond: A hős görényekhez van szerencsém?

1. Görény: Naná, majd máshoz. Kopjon le. És ne mászkáljon vizes ruhában, mert még megfázik.

Vakond: Csak azt akartam megkérdezni, nincs-e egy kis mosnivalójuk. Tudja, én mosónő vagyok, ebből élek.

1. Görény: Nincs. Kopjon le. Ha nem szalad el nagyon gyorsan, megbánja.

Vakond: Jaj, nem kell így elkapkodni a dolgokat. Különben is, egy-két órán belül mások fognak itt szaladni, de nagyon! Na mindegy. Aviszontlátásra.

Indul kifelé

1. Görény: Várjon csak! Hogy mondta?

Vakond: Á, mindegy, csak úgy mondtam.

1. Görény: Azért csak ismétlje meg.

Vakond: Azt mondtam, hogy mások fognak itt szaladni.

1. Görény: Kik?

Vakond: Hogy kik? Hát akik ellen a borzok jönnek! Meg a vízipatkányok! Tudja, a lányom mos Mr. Borzra, ugyanis a lányom is mosónő, csak

nem ezen a környéken dolgozik, hanem kicsit arrébb, szoktam is mondani neki, hogy milyen szerencsés, ugyanis arrafelé, ott az erdőszélen nagyon jómódú népek élnek, én meg ugye már túlságosan megszoktam ezt a környéket itt ...

1. Görény: Mit beszél össze-vissza? Azt mondta, valaki szaladni fog, de ahelyett, hogy megmondaná, kiről beszélt ...

Vakond: Jaj, igen, mindjárt rátérek, hol is tartottam.... A lányom... Szóval a lányom nagyon rendes népekre mos, többek közt Mr. Borzra, és azt mesélte ma reggel, hogy a borzok egy egész zászlóaljat fegyvereztek föl és az a titkos haditerv, de el ne mondják kérem senkinek, mert a lányom a lelkemre kötötte, hogy tartsam titokban, különösen itt a kastély környékén ne beszéljek róla, szóval az a titkos haditerv, hogy a borzok a mező felől, a vízipatkányok pedig a gyümölcsös felől megtámadják a kastélyt és rettenetes mészárlást visznek végbe a hermeéinek, a menyétek és a görények között, mert elégük van belőle, hogy egyesek azt képzelik, hogy nekik mindent szabad és csak úgy beülhetnek mások kastélyába.... szóval szerintem ma este itten a menyétek fognak szaladni, nem én, aviszont-látásra!

Vakond elszalad

2. Görény: Ugye megmondtam! Micsoda pizsokság! Ők odabent mulatnak, mi pedig védjük meg őket! Hát én ugyan nem!

Eldobja a fegyverét, elszalad

1. Görény: Várj, hova mész.... Igazad van! Gyerünk, menjünk utána! Én ugyan meg nem védem ezeket odabent! A borzok úgylis túlerőben lesznek!

1. és 3. Görény is eldobja a fegyverét és elszalad

Fényváltás

Vízipatkány: Egy tör Borznak, egy tör Vakondnak, egy tör Brekinek, egy tör nekem. Egy gránát Borznak, egy gránát Vakondnak, egy gránát Brekinek, egy gránát nekem. Kész. Hol vannak ezek? Mindjárt hat óra, jöhetnek már!

Jön Breki

Breki: Na mi van?

Vízipatkány: Gyere, vedd föl ezt az övet és fegyverkezz föl.

Jön Borz

Borz: Vakond megjött már?

Vízipatkány: Még nem, de itt vannak a fegyvereitek.

Borz: Jól van. Add csak ide. Remek.

Jön Vakond, még mosónőként

Vakond: Sikerült!

Breki: Mi sikerült? Mit csináltál?

Vakond: Szétkergettem a Görényeket!

Breki: Te egyedül? Disznóság! Engem mindenből kihagytok!

Borz: Breki, benned nem lehet megbízni. Te rögtön elkezdesz dicsekedni, és tőled azonnal minden a feje tetejére áll. Ne is haragudj, de titkos megbízatással még a saját kastélyod felszabadítására sem küldhetlek.

Breki: Legalább mondd el, hogyan csináltad!

Borz: Erre most nincs időnk. Én messziről figyeltem, remekül csinálta. És most indulunk. Vakond, vedd magadhoz ezeket a fegyvereket. És törülközz meg.

Vakond: Igenis, Borz... Köszönöm a bizalmat!

Borz: Készen vagytok? Helyes. Indulás! Mostantól fogva egy pissenést se halljak. Gyertek, megmutatom a titkos alagút lejárátát.

Elindulnak Borz után. Teljes csöndben, libasorban mennek, lehetőleg a nézők körüli járásokon, nagyon hosszan. Teljes sötét és teljes némaság

Breki: Rettegjetek, görények!

Borz: Psszt! Breki, visszaküldelek! Pár perc és ott vagyunk! Én már hallom őket!

Hatalmas zaj a kastély felől, a hermelinek és a menyétek buliznak

Hermelin: Megszerezzük a környék minden házát,
minden jó kis helyre beköltözünk,
és nincsen többé télen semmi fázás,
és görénybundába beöltözünk!

Hárman: Nálunk van az erő, itt van a fölény:
mi vagyunk a Hermelin, a Menyét és a Görény.

Főgörény: És elfoglaljuk a környék minden telkét,
és minden áldott éjjel bulit csapunk,
és meggyötörjük a jótét lelkek lelkét,
ha kedvünk tartja, folyton murizhatunk!

Hárman: Nálunk van az erő, itt van a fölény:
mi vagyunk a Hermelin, a Menyét és a Görény.

Főmenyét: A Béka házában nyitunk egy diszkót,
és bömböl majd a technó, repeszt a rap,
és hentergünk a földön, mint a disznók,
és marha jó lesz, tiszta örület!

Hárman: Nálunk van az erő, itt van a fölény:
mi vagyunk a Hermelin, a Menyét és a Görény.

Hermelin: Akkor most igyunk legjobb barátainkra, a menyétekre!

Főmenyét: Éljenek a hermelinek!

Mind: Éljen, éljen!

Hermelin: És pusztuljanak a békák!

Főmenyét: Meg a borzok!

Hermelin: Meg a vízipatkányok!

Főmenyét: Meg a vakondok!

Hermelin: Sőt, vakondokokok!

A titkos ajtón fölbukkan Borz feje, visszaszól

Borz: Fegyvereket készenlétbe... A szomszéd szobában vannak... Támadás!

Mind a négyen előbújnak, megtámadják a menyéteket és a hermelineket, azok fejvesztetten menekülnek

Vakond: Hajrá, Breki! Ez az! Győzni fogunk!

Vízipatkány: Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

Hermelin: Kegyelem! Kegyelem!

Főmenyét: Meneküljön, ki merre lát!

Borz: Csöndesebben, hé.

Breki: Kellett nektek a kastélyom? Nesze! A borom? Nesze! A kétszersültem? Nesze! A mogyorós csokoládém? A mandulás csokoládém? A mazsolás csokoládém? A nugátos csokoládém? A csokoládépuddingom? Nesze, nesze, nesze! Nnna. Ez az, helyes! Takarodjatok!

A görények és a menyétek eltűnnek a színről

Vakond: Győztünk!

Vízipatkány: Győztünk!

Breki: Győztem!

Borz: Breki, nyughass.

Breki: Még, hogy nyughassak! Én? Most? Ilyenkor? Ekkora győzelem után? Amikor én, Békafalvy Béka, Anglia legjobb stratégája, legyőztem minden idők legveszedelmesebb hadseregét?

Borz: Breki, baj lesz. Fogjátok le.

Vakond és Vízipatkány lefognak Brekit

Borz: Na idefigyelj, Breki.

Breki: Nem figyelek, amíg nem engedtek el.

Borz: Megígéred, hogy három percig csöndben maradsz?

Breki: Akár tizenháromig is. Meg vagyok sértve, semmi kedvem megszólalni.

Borz: Remek. Tehát akkor végighallgatsz. Breki! Te jószívú vagy és nagyvonalú, szellemes társalgó és hűséges barát. Ezért mi mindannyian nagyon szeretünk téged. De! Vagyis csakhogy! Szóval hogy mondjam, hogy nagyon meg ne bántsalak. Tehát, mint mondtam, mi nagyon szeretünk téged, de azért te egyszersmind egy kiállhatatlan alak is vagy, aki folyton dicsekszik és folyton csinál valami galibát.

Breki: Hát igen. Ez igaz. De azért így vagyok jó, ahogy vagyok.

Borz: Nem! Breki, mától fogva megváltozol, vagy többé nem számíthatsz ránk. Énrám legalábbis biztosan nem.

Vízipatkány: És rám sem.

Vakond: Rám számíthatsz, Breki... De azért megváltozhatnál egy picit.

Borz: Mától fogva nem tartasz szónoklatokat, különösen nem a saját dicsőségéről. Megígéred?

Breki: Előbb megvárom a végét, jó?

Borz: Mától fogva nem autózol.

Breki: Most éppen nincs is autóm.

Borz: És ha rád tör egy új mánia, először kikéred a barátaid véleményét.

Breki: De ti úgyis lebeszéltek mindenről!

Borz: Megígéred vagy nem ígéred meg?

Breki: Mi van, ha nem ígérem meg?

Borz: Akkor engem nem látsz többet.

Vízipatkány: Engem sem.

Vakond: Engem látsz.... de ritkábban!

Breki: Azért ez nagyon súlyos feltétel. Ti vagytok a legjobb barátaim. Jól van, megígérem. De azért képzeljétek csak el, milyen unalmas lesz az életünk! Nem lesz, akiért izguljatok, hogy megszökik-e a börtönből... nem lesz, akire haragudjatok, hogy már megint hülyeséget csinált... nem lesz, akin nevessetek, hogyha fejjel megy a falnak... Hát milyen Breki lesz az? Úgyhogy, ha nagyon akarjátok, én megígérem, hogy megváltozom. De az már nem ez a Breki lesz.

Vízipatkány: Tényleg megígéred?

Breki: Értetek mindent! A ti kedvetekért mindent!

Vakond: Breki, milyen nagyszerű vagy!

Borz: Vigyázz, ne dőlj be neki! Holnap már lesz egy újabb bolondériája.

Breki: Még a feltételezés is sértő! Mi az hogy bolondéria! És mi az, hogy holnap!

Távolról repülőgépzúgást hallunk

Breki (*folytatja*): Nem bolondéria, hanem szenvedély! Ahogyan az nemes lelkű emberekhez illik. És nem holnap! Ma!

Borz: Breki, mi ez a zaj?

Breki: Ez... ez nem zaj... ez a legnemesebb zene, amit emberi fül valaha is hallott.... nézzétek csak, ott jön...

Vízipatkány:Micsoda?

Vakond: Jaj, Breki, mi jön ott?

Breki: A repülőgépem!!!

V É G E